

รวมบทความ

ก.พ.ค. ขอบอก

เล่ม ๔

คำนำ

ด้วยจุดมุ่งหมายหลักในการจัดให้มีคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม หรือเรียกโดยย่อว่า “ก.พ.ค.” เพื่อทำหน้าที่ในการคุ้มครองระบบคุณธรรมให้เกิดขึ้นในระบบราชการผลเรือนอย่างเป็นรูปธรรมตามอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) คณะแรก ได้ปฏิบัติหน้าที่มาตั้งแต่ได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งจากจังหวัดวาระ ๖ ปี ในเดือนมีนาคม ๒๕๕๘ ที่ผ่านมา สำนักงาน ก.พ. ในฐานะฝ่ายเลขานุการของ ก.พ.ค. ได้ปฏิบัติหน้าที่ในการส่งเสริมและสนับสนุน การปฏิบัติงานของ ก.พ.ค. ตลอดมาโดยการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ การพิทักษ์ระบบคุณธรรมให้ข้าราชการและประชาชนทั่วไปได้รับรู้ ทราบนักและสามารถนำความรู้ ความเข้าใจดังกล่าวไปปรับใช้ในการปฏิบัติงานและการดำรงสถานภาพของการเป็นข้าราชการ ซึ่งวิธีการหนึ่งที่สำคัญในอันที่จะทำให้ระบบคุณธรรมได้เกิดขึ้นตามเจตนา มติ คือ การเผยแพร่ ผลงานของ ก.พ.ค. ผ่านสื่อด้านต่าง ๆ นับเป็นช่องทางหนึ่งในการเข้าถึงข้าราชการและประชาชน โดยทั่วไป โดยเฉพาะคอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ซึ่งมีการเผยแพร่ทางหนังสือพิมพ์ติดนรายวัน มาตั้งแต่ ก.พ.ค. คณะแรก เริ่มปฏิบัติหน้าที่เรื่อยมาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน นับเป็นสื่อช่องทางหนึ่ง ที่เป็นที่รู้จักของหลาย ๆ คน เป็นอย่างดี

เพื่อให้ข้าราชการผู้ปฏิบัติงานและผู้บังคับบัญชาในระดับต่าง ๆ ได้มีเครื่องมือช่วย ในการพัฒนาและเสริมสร้างให้การพิทักษ์ระบบคุณธรรมเป็นวัฒนธรรมในการทำงาน ขณะเดียวกันก็จะได้มีแนวทางพิจารณาวินิจฉัยกรณีต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น สำนักพิทักษ์ระบบคุณธรรม สำนักงาน ก.พ. จึงได้รวบรวมบทความจากคอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ที่เคยจัดพิมพ์เผยแพร่ ในหนังสือพิมพ์ติดนรายวันในปีงบประมาณ ๒๕๕๘ ที่ผ่านมา โดยจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มในชื่อ หนังสือ “รวมบทความ ก.พ.ค. ขอบอก” เล่ม ๔ นี้ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยให้ ผู้อ่านได้รู้ เข้าใจ และสามารถนำกรณีที่เกี่ยวข้องไปปรับใช้กับการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผล สมความมุ่งหมายของการพิทักษ์ระบบคุณธรรมได้บ้างไม่มากก็น้อย

สำนักพิทักษ์ระบบคุณธรรม

สำนักงาน ก.พ.

มกราคม ๒๕๕๙

สารบัญ

หน้า

ภาค ๑ นออกเล่าเก้าสิบ

❖ สวัสดี (ปี) งบประมาณใหม่	๓
❖ ก.พ.ค. คณะใหม่กับการพัฒนาระบบคุณธรรม	๔
❖ จะอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ดี	๖
❖ กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง	๘
❖ คุลพินิจในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง	๑๐
❖ ล้มละลาย ลักษณะต้องห้ามของการเป็นการข้าราชการพลเรือนสามัญ	๑๒
❖ ความแตกต่างระหว่างความผิดฐานล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ กับความผิดฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง	๑๔
❖ แนวทางการลงโทษเกี่ยวกับความผิดฐานล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ	๑๖
❖ ผลของการถอนหรือไม่ถอนอุทธรณ์กรณีผู้ที่อยู่ในข่ายได้รับการล้างมาลทิน	๑๙
❖ ดำเนินการอย่างไรเมื่อหน่วยงานต้นสังกัดไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษา	๒๐
❖ จะใช้คำว่า “ยกเลิก” หรือ “เพิกถอน”	๒๒
❖ ก.พ.ค. ขอบอก...ครบอีกขวบปี	๒๔

ภาค ๒ อุทธรณ์ที่น่าสนใจ

❖ ข้าราชการที่ถูกกลงโทษต้องยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ภายในกี่วัน	๒๕
❖ แนวทางการพิจารณาเรื่องระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์	๓๑
❖ ถึงเป็นแฟนก์ทำแทนกันไม่ได้	๓๓
❖ ผู้อื่นได้ประโยชน์แต่เราผิด	๓๕
❖ เพิ่มชื่อบุคคลในทะเบียนบ้านและทำบัตรประจำตัวประชาชนให้คนต่างด้าว	๓๖
❖ ปลอมและใช้ปริญญาบัตรปลอม โทษถึงออกจากราชการ	๓๗
❖ เปิกค่าเช่าบ้านอันเป็นเท็จ	๔๐
❖ การกระทำความผิดครั้งแรกจะเป็นเหตุผลลดโทษได้เพียงใด	๔๒

❖ การใช้ดุลพินิจของฝ่ายปกครองในการย้ายข้าราชการ	๘๗
❖ เลื่อนระดับระหว่างลักษณะได้หรือไม่	๙๙
❖ ผู้ร้องทุกข์ต้องเป็นข้าราชการพลเรือนขณะยื่นคำร้องทุกข์หรือไม่	๑๑
❖ ไม่พอใจทั้งที่ถูกย้ายไปดำรงตำแหน่งสูงขึ้น	๑๒
❖ ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัย ก.พ.ค.	๑๔
❖ คำสั่งของผู้บังคับบัญชาตามคำวินิจฉัย ก.พ.ค. ร้องทุกข์ไม่ได้	๑๕
❖ ร้องทุกข์ให้ถูกที่ มีจะนั้นไม่มีสิทธิ	๑๗

ภาคร ๑

บอกเล่าเก้าสิบ

สวัสดิ (ป.) งบประมาณใหม่*

เริ่มต้นใหม่กันอีกครั้งกับการทำางานใหม่ ๆ ด้วยเงินงบประมาณใหม่สำหรับปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งขณะนี้วาระการดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) ชุดแรก ในปัจจุบันนี้ ริเริ่มไกส์กระบวนการดำรงตำแหน่งเข้ามาทุกที่ และเมื่อครบวาระแล้วก็ยังคงจะดำรงตำแหน่งต่อไปจนกว่า ก.พ.ค. ชุดใหม่จะได้รับการคัดเลือกและทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้มาปฏิบัติหน้าที่เป็น ก.พ.ค. ต่อไป

สำหรับในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ นี้ สำนักงาน ก.พ. ในฐานะฝ่ายเลขานุการของ ก.พ.ค. ได้จัดเตรียมงานด้านต่าง ๆ ไว้รองรับการปฏิบัติงานของ ก.พ.ค. โดยเฉพาะในช่วงของการเปลี่ยนผ่านจาก ก.พ.ค. ชุดเดิมไปสู่ ก.พ.ค. ชุดใหม่ ซึ่งจะต้องปฏิบัติงานให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง และมีทั้งประสิทธิภาพและประสิทธิผล สำนักงาน ก.พ. จึงได้จัดเตรียมโครงการและกิจกรรมต่าง ๆ ไว้รองรับการดำเนินงานของ ก.พ.ค. ชุดใหม่ ตั้งแต่การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการร่วมระหว่าง ก.พ.ค. กรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ ผู้บริหารสำนักงาน ก.พ. และเจ้าหน้าที่ของสำนักพิทักษ์ระบบคุณธรรม ซึ่งปฏิบัติงานในฐานะฝ่ายเลขานุการของ ก.พ.ค. เพื่อวางระบบและกำหนดทิศทางการปฏิบัติงานร่วมกัน การจัดให้มีการอบรมเพื่อเสริมสร้างศักยภาพในการปฏิบัติงานสนับสนุนงานตามภารกิจของ ก.พ.ค. ให้กับเจ้าหน้าที่ของสำนักงาน ก.พ. การจัดให้มีการอบรมเพื่อให้ความรู้ความเข้าใจแก่ข้าราชการพลเรือนในส่วนภูมิภาคที่ปฏิบัติงานร้องทุกข์ ให้รู้และเข้าใจในบทบาทภารกิจของ ก.พ.ค. และความเข้มข้นของกับงานที่ปฏิบัติ รวมทั้งยังจะจัดให้มีการสัมมนาทางวิชาการเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของ ก.พ.ค. กับการพิทักษ์ระบบคุณธรรม และงานด้านการสนับสนุนการทำงานของ ก.พ.ค. ในด้านอื่น อันจะเป็นเครื่องมือช่วยให้การปฏิบัติงานของ ก.พ.ค. บรรลุวัตถุประสงค์ตามเจตนาของกฎหมายและส่งเสริมให้ “คน” ในระบบราชการได้รับการปฏิบัติจากผู้บังคับบัญชาด้วยระบบคุณธรรม ตามหลักการบริหารทรัพยากรบุคคลที่มีประสิทธิภาพ โดยมี ก.พ.ค. ทำหน้าที่ในการคุมครองดูแลให้ผู้บังคับบัญชาปฏิบัติหน้าที่ของตนให้เป็นไปตามระบบคุณธรรมในหลักการของการจัดระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๖ ของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ อย่างเป็นรูปธรรม

จากวันนี้เป็นต้นไป ก็ขอให้เรขาธิการหั้งห้ายเริ่มต้นชีวิตการทำงานในวันใหม่ กับงานใหม่ ๆ ด้วยงบประมาณปีใหม่อย่างมีความสุกันอย่างล้วนทั่ว นะจัง ขอบอก

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๗ ต.ค. ๕๗

กรรมการ ก.พ.ค. จำนวน ๖ คนนี้ มีภาระการดำเนินการต่อไป ๖ ปี ส่วนนายชั้งทอง โวภาคีศิริวิทย์ กรรมการ ก.พ.ค. เดิม ที่ยังดำรงตำแหน่งไม่ครบวาระ ซึ่งได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นกรรมการ ก.พ.ค. ตั้งแต่วันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ก็จะครบวาระการดำเนินการต่อไปอีกไม่ถึงปีข้างหน้า โดยมีเลขานุการ ก.พ. เป็นเลขานุการของ ก.พ.ค.

ทั้งนี้ ก.พ.ค. คงจะใหม่ อาจจะได้เริ่มปฏิบัติหน้าที่ในทันที เพื่อเสริมสร้างและพัฒนางานด้านการพิทักษ์ระบบคุณธรรมในระบบราชการพลเรือนให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและเป็นไปตามเจตนารามณ์ของกฎหมายต่อไป นั่นจึง ขอบอก

ประดิษฐ์ของเรื่องอยู่ตรงที่ข้าราชการรายนี้ใช้ถ้อยคำว่า “ขออุทธรณ์” ทั้งที่เนื้อหาของเรื่องไม่เข้าเกณฑ์ตามมาตรา ๑๙๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ให้สิทธิเฉพาะผู้ถูกลงโทษทางวินัยหรือถูกให้ออกจากราชการเท่านั้น สามารถอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. เพื่อขอให้ทบทวนคำสั่งลงโทษทางวินัยหรือคำสั่งให้ออกจากราชการได้ถ้าเป็นเรื่องอื่น ๆ นอกเหนือไปนี้ เป็นเรื่องการใช้สิทธิร้องทุกข์ ซึ่งก็ต้องเข้าเงื่อนไขตามมาตรา ๑๗๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์ และการพิจารณาในจดหมายร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ด้วย เรื่องนี้ ก.พ.ค. ไม่อาจคาดเดาเองว่า ข้าราชการรายนี้มีเจตนาจะอุทธรณ์จริง ๆ ตามถ้อยคำที่ปรากฏในหนังสือ หรือมีเจตนาจะร้องทุกข์ แต่ใช้ถ้อยคำสับสนเป็นอุทธรณ์ ทำให้ ก.พ.ค. ไม่สามารถพิจารณาเรื่องต่อไปได้ จำเป็นต้องมีหนังสือถึงข้าราชการผู้นี้ ขอให้ชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณาว่า จะรับเรื่องนี้ไว้พิจารณาหรือไม่ อย่างไร

เห็นใหม่คงว่า การที่ข้าราชการขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น ส่งผลกระทบต่อการพิจารณาเรื่องของ ก.พ.ค. มาก ทำให้เกิดความล่าช้าโดยไม่จำเป็น สุดท้ายแล้วผลเสียก็ตกกับตัวของข้าราชการผู้ใช้สิทธิอุทธรณ์หรือร้องทุกข์นั่นเอง อันที่จริง ก.พ.ค. ชุดแรกก็ทำงานมานานจะครบวาระ ๖ ปีแล้ว ในความรู้สึกของข้าราชการที่เข้าใจเรื่องนี้เป็นอย่างดีคงอดคิดไม่ได้ว่า จนปานนี้แล้วทำไม่ยังไม่เข้าใจกันอยู่อีก เรื่องแบบนี้พูดยากค่ะ เนื่องจากเป็นเรื่องเชิงลบ ถ้าไม่เกิดเรื่องเดือดร้อนขึ้นมา ก็คงไม่มีครสันใจศึกษาหรือทำความเข้าใจเรื่องนี้กันอย่างจริงจังเป็นแน่ ตัวอย่างเรื่องนี้เห็นชัดว่าแม้จะเกิดเรื่องแล้ว ก็ยังใช้ถ้อยคำตามความเข้าใจหรือความเชื่อของตนเองนก ปัญหาขึ้น หวังว่าเรื่องนี้คงจะเป็นอุทาหรณ์ให้เพื่อน ๆ ข้าราชการหันหน้ายได้ตระหนักและทำความเข้าใจเรื่องนี้กันเสียทีเพื่อให้ใช้สิทธิได้อย่างถูกต้องตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด นะจ๊ะ ขอบอก

๒. กรณีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แยกออกไว้เป็น ๓ ลักษณะ คือ

(๑) ลงทะเบียนหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบหัววัน โดยไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกเลย และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ได้ดำเนินการ หรือสั่งให้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่า ไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือมีพฤติกรรม อันแสดงถึงความใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ดังนั้น ถ้าหากผู้ถูกกล่าวหากลับมา ปฏิบัติหน้าที่อีกจะต้องดำเนินการสอบสวนตามปกติ โดยให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้โต้แย้ง และแสดงพยานหลักฐานของตนอย่างเต็มที่นั่นเอง

(๒) กระทำความผิดอาญาจันได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก โดยต้องถูกจำคุกจริง ๆ ไม่ใช่รอการลงโทษหรือการกำหนดโทษ หรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ

(๓) กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพและมีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพไว้เป็นหนังสือหรือมีหนังสือ รับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวน หรือคณะกรรมการสอบสวนตามกฎหมาย ก.พ. นี้

อย่างร้ายแรงผู้ร้องทุกข์ตามรายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง แต่ได้นำเอาข้อเท็จจริงที่ปรากฏเป็นข้ามมาประมวลรวมเพื่อแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ร้องทุกข์ด้วย ฉะนั้น ส่วนที่ไม่ปรากฏอยู่ในรายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริง แม้จะปรากฏอยู่ในเอกสารในสำนวนก็ยังไม่อาจนำมาเป็นประเด็นแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องนี้จึงไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามมาตรา ๙๑, ๙๒ และ ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบท้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๗ และกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ ก.พ.ค. จึงวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ร้องทุกข์ แล้วให้คุ้งกรณีในการร้องทุกข์พิจารณาดำเนินการตามที่เห็นสมควรต่อไป

จากอุทาหรณ์จะเห็นว่า การดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ต้องดำเนินการอย่างถูกต้องและเป็นธรรม นจะชี้ ขอบอก

เมื่อผู้อุทธรณ์ (ข้าราชการที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะตกเป็นบุคคลล้มละลาย) อุทธรณ์ว่า ตนไม่ได้เป็นต้นเหตุแห่งการพิพากษา เพราะเป็นเพียงผู้ค้าประกัน อันเป็นการอ้างทำนองว่า ตนไม่สมควรถูกศาลพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย จึงเป็นการโดยยังการวินิจฉัยของศาล ล้มละลาย ซึ่ง ก.พ.ค. ไม่มีอำนาจในการพิจารณากลับคำพิพากษาของศาลล้มละลายได้ ผู้อุทธรณ์ จึงยังเป็นบุคคลล้มละลาย อันเป็นลักษณะท้องท้ามในการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ การที่ ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ออกจากราชการจึงชอบแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่เข็ญ ก.พ.ค. จึงวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ จากคำวินิจฉัยนี้เห็นว่าเมื่อ ก.พ.ค. ซึ่งเป็นองค์กรพิจารณาอุทธรณ์ในฝ่ายบริหาร ไม่สามารถกลับ คำพิพากษาของศาลล้มละลายได้ ดังนั้น หากจะอุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการ กรณีถูกสั่ง ให้เป็นบุคคลล้มละลาย ก.พ.ค. คงพิจารณาได้เพียงว่า วิธีดำเนินการก่อนออกคำสั่งให้ออกจาก ราชการ รูปแบบของคำสั่ง และวันที่ให้ออกจากราชการ ถูกต้องตามกฎหมายและระเบียบ ที่เกี่ยวข้องหรือไม่เท่านั้น โดยไม่จากก้าวล่วงไปвинิจฉัยข้อเท็จจริงได้ ดังนั้น 在การพิจารณา วินิจฉัยเรื่องทำนองนี้ ก.พ.ค. จึงจะเร่งพิจารณาวินิจฉัยโดยเร็ว เพื่อให้ผู้อุทธรณ์สามารถใช้สิทธิ ในกระบวนการต่อ ๆ ไป ได้รวดเร็วขึ้น นจะชี้ ขอบอก

๓. ประเภทความผิด

ความผิดฐานล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ ความผิดวินัยไม่ร้ายแรง (อย่างไรก็ตาม หากพฤติกรรมแห่งการกระทำเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง จะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๔๕ (๗) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ด้วย อาจต้องถูกเป็นกรณีไป)

ความผิดฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

๔. ลักษณะแห่งการกระทำความผิด

ความผิดฐานล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ มีการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ โดยการกระทำยังไม่เกิดความรุนแรงแก่ผู้ถูกกระทำ

ความผิดฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ไม่จำกัดเฉพาะความผิดเกี่ยวกับเพศเท่านั้น แต่หากเป็นกรณีล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ ต้องมีความรุนแรงต่อผู้ถูกกระทำถึงขั้นข่มขืน กระทำชำเรา

๕. สถานที่

ความผิดฐานล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ มี ๓ สถาน คือ ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน

ความผิดฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง มี ๒ สถาน คือ ปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ

๖. ผู้ถูกกระทำ

ความผิดฐานล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ ข้าราชการหรือผู้ร่วมปฏิบัติราชการ

ความผิดฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ไม่จำกัดว่าเป็นข้าราชการหรือผู้ร่วมปฏิบัติราชการ

สำหรับกรณีเป็นการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศอย่างร้ายแรง เช่น ข่มขืนกระทำชำเรา จะเข้าข่ายเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งมีโทษทางวินัย ๒ สถาน คือ ปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ นั้น อาจเที่ยบเคียงจากแนวทางการลงโทษในความผิดฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

๑. ผู้ช่วยพยาบาลได้ใช้ผ้าอุดปากและมัดมือคนไข้หนัก (หงิง) ที่อยู่บันเตียงคนไข้จนอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้แล้วกระทำชำเราจนสำเร็จความใคร่ กรณีนี้ลงโทษไล่ออก

๒. ข้าราชการชายผู้หนึ่ง ได้หลอกลวงเด็กหญิงอายุ ๑๕ ปี มาที่บ้าน และร่วมกับเพื่อนกลุกกล้ำข่มขืนกระทำชำเราจนสำเร็จความใคร่หลายครั้ง บิดามารดาของผู้เสียหายทราบเรื่องจึงแจ้งความดำเนินคดี ที่สุดศาลพิพากษาจำคุก ๑๖ ปี กรณีนี้ลงโทษไล่ออก

จากตัวอย่างทั้งหมดที่ยกมาเป็นอุทาหรณ์ จะเห็นว่า การเป็นข้าราชการที่ดีไม่ควรกระทำการในลักษณะที่เป็นการล่วงละเมิดทางเพศหรือคุกคามทางเพศกับบุคคลอื่น ไม่อย่างนั้นอาจถูกลงโทษสถานหนักได้ นะจัง ขอบอก

๒. กรณีผู้อุทธรณ์ไม่ถอนอุทธรณ์ เมื่องค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาผลการอุทธรณ์เสร็จสิ้นแล้ว ผลการพิจารณาในจดหมายอุทธรณ์ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์มิได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา และให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์แล้ว กรณีเข่นนี้ถือว่าผู้อุทธรณ์มิได้กระทำความผิดและไม่เคยถูกลงโทษใด ๆ ทำให้กฎหมายว่าด้วยการล้างมลทินไม่มีผลต่อผู้อุทธรณ์เป็นโดยปริยาย เนื่องจากผู้อุทธรณ์ไม่มีมลทินหรือโทษใด ๆ ที่จะต้องลบล้าง แต่หากผลการพิจารณาในจดหมายอุทธรณ์ปรากฏว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ผู้อุทธรณ์ก็ได้รับประโยชน์จากการล้างมลทิน คือลบล้างโทษ แต่ไม่ล้างพฤติกรรมหรือการกระทำความผิดของผู้อุทธรณ์

จะเห็นได้วาข้อแตกต่างของการถอนหรือไม่ถอนอุทธรณ์ของผู้ที่อยู่ในข่ายได้รับการล้างมลทินนั้น จะมีความแตกต่างกันในเรื่องโทษ หากมีการพิจารณาขององค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์แล้วปรากฏว่าไม่มีความผิด จะส่งผลให้ผู้อุทธรณ์สามารถสมควรเข้ารับราชการได้ เพราะไม่มีลักษณะต้องห้ามกรณีเคยถูกลงโทษทางวินัยมาก่อน ตามมาตรา ๓๖ ข. (๙) (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๗

เสียสิทธิอันพึงได้ ซึ่ง ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องที่คู่กรณีในคดีปกครองต้องปฏิบัติต่อเนื่องจากการที่ศาลปกครองมีคำพิพากษา ตามนัยมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น หากผู้ร้องทุกข์ซึ่งเป็นคู่กรณีในคดีปกครองเห็นว่าคู่กรณีอีกฝ่ายไม่ดำเนินการหรือดำเนินการไม่ถูกต้องตามคำพิพากษาของศาล ก็เป็นกรณีที่ผู้ร้องทุกข์จะต้องขอรับมีศาลมีคำสั่งหรือคำบังคับให้คู่กรณีอีกฝ่ายปฏิบัติให้ถูกต้องตามคำพิพากษา เรื่องนี้จึงไม่ใช่เรื่องร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๑ ก.พ.ค. จึงมีคำวินิจฉัยเมรับเรื่องร้องทุกข์เรื่องนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายออกจากสารบบ

จากความเห็น ก.พ.ค. ดังกล่าว จึงเป็นที่มาของบทสรุปที่ว่า “ถ้าน่วยงานต้นสังกัดไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลปกครอง ข้าราชการซึ่งเป็นคู่กรณีต้องไปขอรับมีศาลมจะชี้จะบอกให้”

คำว่า “เพิกถอน” หมายถึง การถอนรายการโคนสิ่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย สำหรับสิ่งที่ชอบอยู่แล้ว แต่มีความจำเป็นหรือมีเหตุที่ไม่ควรจะใช้ต่อไปก็ยกเลิกเสีย เช่น การออกกฎหมายยกเลิกกฎหมาย เป็นต้น จะไม่ใช่ว่าออกกฎหมายเพิกถอนกฎหมาย นอกจากนี้ การยกเลิกหรือการ เพิกถอนโดยตัวของมันเองก็เป็นคำสั่งทางปกครองเหมือนกัน ดังนั้น หลักเกณฑ์ในการออกคำสั่งทางปกครองไม่ว่าจะเป็นในทางรูปแบบหรือในทางเนื้อหาที่ต้องนำมาใช้กับการออกคำสั่ง ยกเลิกหรือเพิกถอนคำสั่งทางปกครองด้วย ซึ่งมุ่งมองของนักวิชาการทางด้านกฎหมาย มหาชนท่านนี้นับว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจและน่านำมาพิจารณาอย่างยิ่ง เพราะถ้าเรารู้ที่มาที่ไป ของคำในทางกฎหมายได้อย่างลึกซึ้ง เวลาที่จะใช้ก็จะมีความชัดเจนแน่นอนและถูกต่องกับ เรื่องมากขึ้น ส่วนเหตุผลที่ ก.พ.ค. ใช้คำว่า “ยกเลิก” กับการลบล้างคำสั่งทางปกครองทั้งที่ชอบ และไม่ชอบด้วยกฎหมายรวมทั้งคำสั่งอย่างอื่น ๆ (คำสั่งทางปกครองทั่วไป) แทนที่จะใช้คำว่า “เพิกถอน” เมื่อถูกกับที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัตรราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือเลือกใช้ตามบริบทของการลบล้างตามมุ่งมองของนักวิชาการดังกล่าวแล้วนั้น เนื่องจากคำว่า “ยกเลิก” เป็นคำที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ และ กฎ ก.พ.ค. ซึ่งเป็นกฎหมายอันเป็นฐานที่มาแห่งการใช้อำนาจของ ก.พ.ค. ในการลบล้างคำสั่งต่าง ๆ นั่นเองต่อไปก็ขอให้รู้ไว้ นะจะ ขอบอก

๕. สัมมนาวิชาการ “บทบาทหน้าที่ของ ก.พ.ค. กับการพิทักษ์ระบบคุณธรรมในระบบราชการ”

๖. แปลและผลิตหนังสือเกี่ยวกับการพิทักษ์ระบบคุณธรรมข้าราชการพลเรือนฉบับภาษาอังกฤษ เพื่อรองรับความร่วมมือของประชาคมอาเซียน

๗. โครงการสัมมนาลดความคิดเห็นเพื่อทบทวนความต้องการของผู้ใช้ระบบฐานข้อมูลเกี่ยวกับการพิทักษ์ระบบคุณธรรมและปรับปรุงเว็บไซต์ ก.พ.ค.

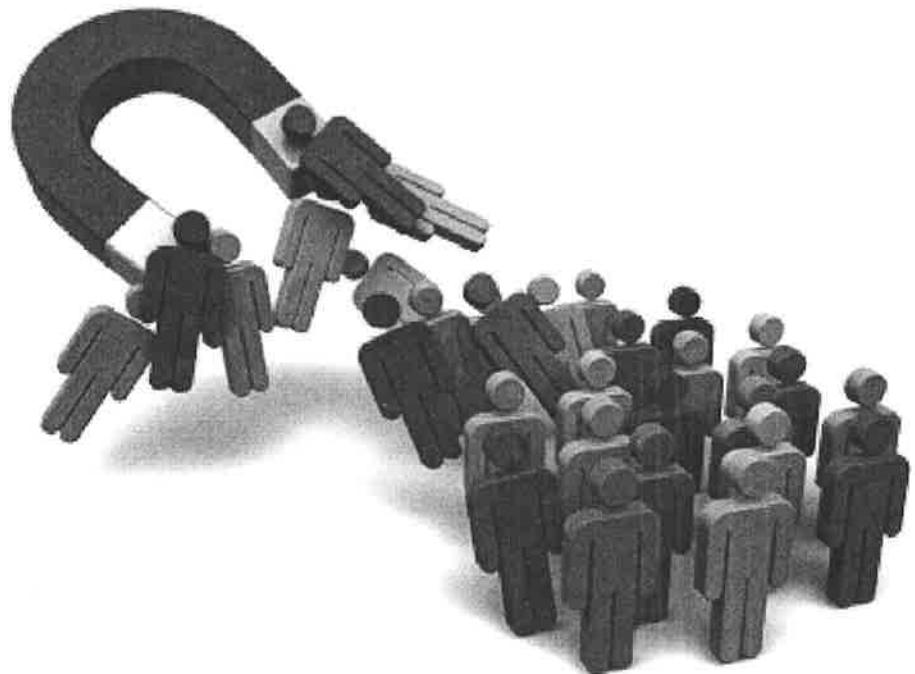
๘. โครงการเสริมสร้างองค์ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการพิทักษ์ระบบคุณธรรมในระบบราชการ

๙. การบริหารจัดการด้านการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (งานประจำ)

ด้วยบทบาทภารกิจของ ก.พ.ค. มีความสำคัญตามบทบัญญัติของกฎหมาย สำนักงาน ก.พ. จึงได้ดำเนินโครงการ/กิจกรรมต่าง ๆ ดังกล่าว สนับสนุนการปฏิบัติงานของ ก.พ.ค. ภายใต้การให้ความร่วมมือสนับสนุนของข้าราชการทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ตลอดจนเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีและมาถึงวันนี้ วันที่จะสืบสุดของปีงบประมาณ ซึ่ง “ก.พ.ค. ขอบอก”... ของเรา จะมาพบกับท่านใหม่ในปีงบประมาณหน้า

ภาค ๒

อุทธรณ์ที่นำเสนอใจ

ข้าราชการที่ถูกลงโทษ

ต้องยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ภายในกี่วัน*

วันนี้ ก.พ.ค. ขอบอก...จะมาขอบอกเรื่องราวของข้าราชการผู้หนึ่ง สังกัดกรม อ. ที่ถูกฟ้องคดีอาญา และศาลได้พิพากษาให้จำคุกตลอดชีวิตแล้ว ต่อมาผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ แต่ข้าราชการผู้นั้นได้ยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. เกินระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ก.พ.ค. จะสามารถรับอุทธรณ์นั้นไว้พิจารณาได้หรือไม่

เรื่องนี้ นาย ก. เดิมรับราชการกรม อ. ถูกฟ้องคดีอาญาตามฐานความผิดต่อชีวิต โดยมีเจตนาฆ่า เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ศาลฎีกาได้พิพากษาให้จำคุกนาย ก. ตลอดชีวิต ต่อมาผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งลงโทษไล่นาย ก. ออกจากราชการ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ และนาย ก. รับทราบคำสั่งลงโทษ เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ แต่ปรากฏว่าเมื่อนาย ก. ลงนามรับทราบคำสั่งแล้ว ได้ทำหนังสืออุทธรณ์ลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ ขอลดโทษโดยได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ดังกล่าวต่ออธิบดีกรม อ. ผ่านเจ้าหน้าที่เรือนจำ โดยแจ้งความประสงค์ว่าจะให้ภรรยาที่มาเยี่ยมส่งหนังสืออุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. จนกระทั่งต่อมาระยะของนาย ก. ได้เข้าเยี่ยมนาย ก. เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗ จึงได้รับหนังสืออุทธรณ์จากเจ้าหน้าที่เรือนจำในวันดังกล่าว ภรรยาของนาย ก. จึงทำหนังสือลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงอธิบดีกรม อ. โดยจัดส่งทางไปรษณีย์ อธิบดีกรม อ. ได้รับหนังสือวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ซึ่งล่วงเลยระยะเวลาการใช้สิทธิอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วันแล้ว และคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการดังกล่าวได้แจ้งสิทธิให้ นาย ก. ทราบถึงสิทธิในการอุทธรณ์คำสั่งต่อ ก.พ.ค. ไว้โดยถูกต้องตามกฎหมายแล้ว

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๒๑ เม.ย. ๕๘

แนวทางการพิจารณาเรื่องระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์*

ในช่วงเวลาที่ผ่านมาคอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ได้มีการนำเสนอความรู้ที่น่าสนใจเกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งต่อ ก.พ.ค. หลายครั้ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับผู้มีสิทธิอุทธรณ์ การยื่นหนังสืออุทธรณ์ ระยะเวลาในการยื่นอุทธรณ์ เป็นต้น แต่ก็ยังมีปัญหาข้อกฎหมายเข้าสู่การพิจารณาของ ก.พ.ค. อญ่าบ่อยครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องที่เกี่ยวกับระยะเวลาในการยื่นอุทธรณ์ ซึ่งกฎหมายได้บัญญัตไว้ในมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ว่า “ผู้ใดถูกลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๑๑๐ (๑) (๓) (๔) (๖) (๗) และ (๘) ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง”

วันนี้จึงขอนำแนวทางการพิจารณาของ ก.พ.ค. ที่น่าสนใจในเรื่องระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์มาบอกกล่าวให้ทราบสักเรื่องหนึ่ง โดยเรื่องนี้ผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไปจากราชการ ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติช้าอย่างร้ายแรง กรณีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมโดยถูกแจ้งข้อหาว่ามียาเสพติดให้โทษประเภทที่ ๑ (เมทแอมเฟตามีน หรือยาบ้า) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย และศาลเมืองพิพากษาให้จำคุก ซึ่งผู้อุทธรณ์ยังคงต้องโทษจำคุกอยู่ที่เรือนจำ โดยในระหว่างที่ผู้อุทธรณ์ถูกจำคุก ผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งลงโทษและผู้อุทธรณ์ได้รับทราบคำสั่งลงโทษ เมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๘ และได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งลงโทษ เรียนประisan ก.พ.ค. เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ โดยส่งคำอุทธรณ์ผ่านผู้บัญชาการเรือนจำไปยังกรมต้นสังกัดตามสิทธิ ซึ่งเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ผู้มีอำนาจหน้าที่ได้ลงวันที่กำกับเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ต่อมาเรือนจำได้ส่งคำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์ไปยังกรมต้นสังกัด จำนวน กรมต้นสังกัดได้ส่งคำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์มายัง ก.พ.ค. และ

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๓๐ มี.ย. ๕๘

ถึงเป็นเพนก์ทำแทนกันไม่ได้*

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ขอเสนออุทธรณ์ที่่น่าสนใจเรื่องหนึ่ง เรื่องมีอยู่ว่า นาย ก. ถูกกล่าวหาว่ากระทำการผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยทุจริต อธิบดีจึงได้มีคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน และได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ผลสอบสวนทางวินัยปรากฏว่า นาย ก. กระทำการผิดตามที่ถูกกล่าวหา ต่อมา เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๕๖ อธิบดีได้มีคำสั่งลงโทษไล่นาย ก. ออกจากราชการ และสั่งคำสั่งลงโทษไปให้หน่วยงานต้นสังกัดของนาย ก. แจ้งให้นาย ก. รับทราบคำสั่งลงโทษ ระยะเวลาผ่านไปกว่า ๖ เดือน หน่วยงานต้นสังกัดได้มีหนังสือแจ้งอธิบดีว่า ไม่สามารถติดต่อนาย ก. ได้ เนื่องจากไม่ทราบที่อยู่ ของนาย ก. แน่นอน หันนีต้นสังกัดไม่ได้ดำเนินการใด ๆ เพื่อแจ้งให้นาย ก. ได้รับทราบคำสั่งลงโทษ

ระหว่างที่ไม่สามารถติดต่อกับนาย ก. ภารຍาของนาย ก. ได้มาปรากฏตัวที่ทำงานของนาย ก. และได้ลงลายมือชื่อนาย ก. รับทราบคำสั่งลงโทษดังกล่าว รวมทั้งได้จัดทำและลงลายมือชื่อ นาย ก. ในหนังสืออุทธรณ์เพื่ออุทธรณ์คำสั่งลงโทษมายัง ก.พ.ค. โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๔ วรคหนึ่ง กำหนดว่า ผู้มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ คือผู้ถูกสั่งลงโทษหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๑๑๐ (๑) (๓) (๕) (๖) (๗) และ (๘) ประกอบกับกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาในจังหวะอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๔๙ (๒) กำหนดว่า ผู้อุทธรณ์มิใช่เป็นผู้มีสิทธิอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๔ วรคหนึ่ง เป็นอุทธรณ์ที่ห้ามรับไว้ พิจารณา ก.พ.ค. จึงมีคำวินิจฉัยไม่รับเรื่องอุทธรณ์รายนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายเรื่องนี้ออกจากสารบบ

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๑๗ ก.พ. ๕๘

ผู้อื่นได้ประโยชน์แต่เราผิด*

แฟนคอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” คงได้อ่านบทความที่นำคำวินจฉัยของ ก.พ.ค. มาให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความผิดฐานทุจริตกันหลายครั้งแล้ว ตลอดจนได้รับรู้เรื่องการทุจริตจากท่ามกลางต่าง ๆ เช่น การทุจริตในการสอบเข้ารับราชการ การที่มีข้าราชการระดับสูงถูกไล่ออกจากการเพรษทุจริตต่อหน้าที่ มีการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริตกันอยู่เนื่อง ๆ ซึ่งท่านอาจเข้าใจว่าความผิดฐานทุจริตคงต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับการลัก ยักยอกเงินของราชการเท่านั้น แต่ถ้าหากไม่เกี่ยวกับเงินทองแล้วจะเป็นความผิดฐานทุจริตได้หรือไม่ ??

ก.พ.ค. ได้เคยพิจารณาเรื่องที่เภสัชกรในโรงพยาบาลแห่งหนึ่งได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษให้ลูกวัดสูตรผสมที่มีส่วนประgonบซูโดอีเฟดรีนซึ่งเป็นวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทและเป็นยาควบคุมพิเศษ มีเงื่อนไขให้จำหน่ายได้เฉพาะในสถานพยาบาลของรัฐและสถานพยาบาลเอกชน ประเภทรับผู้ป่วยไว้ค้างคืน ในนามโรงพยาบาลกับบริษัทผู้จำหน่ายยา เมื่อได้รับยามาแต่ละครั้ง ก็ไม่ได้นำเข้าคลังเวชภัณฑ์ แต่นำยาดังกล่าวไปขายให้บุคคลภายนอก โดยได้กำไรจากการขายยาดังกล่าว ซึ่งผู้อุทธรณ์อ้างว่าทำกำไรที่ได้รับเข้าสวัสดิการโรงพยาบาลทั้งหมด หากเป็นจริงดังผู้อุทธรณ์กล่าวอ้าง ท่านผู้อ่านคิดว่าผู้อุทธรณ์มีความผิดฐานทุจริตหรือไม่ เพราะเขามาได้รับประโยชน์ได้โดยเงินก็ไม่ได้รับสักบาท

เรื่องนี้ ก.พ.ค. วินิจฉัยว่าข้อกล่าวอ้างไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟัง และแม้ตามทางสอบสวนจะมีได้สอบให้สิ้นกระเสคความว่ามีบุคคลใดในระบบราชการได้รับประโยชน์จากการนี้ดังกล่าวหรือไม่ แต่การกระทำของผู้อุทธรณ์ทำให้บุคคลภายนอกได้รับประโยชน์จากการนำยาที่ผู้อุทธรณ์สั่งซื้อไปขาย เป็นการแสดงทางประโยชน์ที่มีความได้โดยชอบด้วยกฎหมาย การกระทำของผู้อุทธรณ์ซึ่งดำเนินการตามกฎหมาย การกระทำของผู้อุทธรณ์ที่ย้อมไม่มีอำนาจที่จะกระทำเช่นนี้ได้ ผู้อุทธรณ์สั่งยาโดยรู้อยู่แก่ใจว่ามิได้นำมาใช้ในโรงพยาบาลแต่มีเจตนาทุจริตเพื่อแสดงให้เห็นว่าได้ประโยชน์ที่มีความได้โดยชอบด้วยกฎหมาย สำหรับตนเองหรือผู้อื่น อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ก.พ.ค. จึงยกอุทธรณ์

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ตีชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๒๔ ก.พ. ๕๙

แจ้งว่ามีเท่าไรก็นำไปให้ก่อน ส่วนที่เหลือให้ผ่อนชำระ นาย ส. จึงได้ตกลง ซึ่งผู้อุทธรณ์แจ้งว่า ให้นำพยานบุคคลไปรับรองด้วย หลังจากนั้น นาย ส. นางสาว อ. และญาติ ๆ ของนาย ส. ได้เดินทางไปยังที่ทำการอำเภอ โดยพยานให้การสอบคล้องกันว่า ในวันนั้น นาย ส. ได้แวร่องเงินที่ธนาคาร ซึ่งตามหลักฐานสำเนาสมุดบัญชีเงินฝาก ปรากฏรายการถอนเงินจากบัญชีเงินฝาก ดังกล่าว เมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๔ จำนวน ๒๗,๐๐๐ บาท จึงเชื่อได้ว่าวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๔ เป็นวันที่นาย ส. กับญาติ เดินทางไปที่ทำการอำเภอเพื่อติดต่อกับผู้อุทธรณ์ โดยนาย ส. ได้นำเงินที่ถอนมาจำนวน ๒๗,๐๐๐ บาท รวมกับเงินที่ตนเองมีอยู่อีก ๓,๐๐๐ บาท ให้ญาตินำไปมอบให้แก่ผู้อุทธรณ์เป็นค่าดำเนินการ ทั้งนี้ ในวันดังกล่าวผู้อุทธรณ์ได้จัดทำบันทึกการสอบสวนบุคคล (ป.ค. ๑๑) ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เรื่องขอเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้านให้นางสาว อ. และพยานที่รับรองบุคคลลายมือชื่อในบันทึกดังกล่าว โดยที่พยานไม่ได้อ่านข้อความในบันทึกหรือผู้อุทธรณ์ได้อ่านให้ฟังแต่อย่างใด จากพยานหลักฐานดังกล่าวเชื่อได้ว่า ผู้อุทธรณ์รู้อยู่แล้วว่า นางสาว อ. เป็นคนต่างด้าวสัญชาติลาว จึงได้จัดเตรียมเอกสารไว้ให้พยานลงลายมือชื่อเพื่อเป็นหลักฐานในการดำเนินการเพิ่มชื่อในทะเบียนบ้าน และจัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้ โดยเรียกรับเงินจำนวน ๖๐,๐๐๐ บาท เป็นค่าตอบแทน และผู้อุทธรณ์รับเงินไปแล้ว ๓๐,๐๐๐ บาท

การกระทำของผู้อุทธรณ์เป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย สำหรับตนเอง จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยทุจริต ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ได้มีมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขานธิการ คณะกรรมการรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ กำหนดว่า การลงโทษผู้กระทำผิดวินัย ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ควรลงโทษให้ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรประนีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออก ดังนั้น การที่คู่กรณ์ในอุทธรณ์สั่งลงโทษให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการไปนั้น ระดับโทษเหมาะสมแล้ว เห็นควรยกอุทธรณ์

ส่วนผลในทางคดีอาญา คดีถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ โดยศาลมีพิพากษาลงโทษจำคุกผู้อุทธรณ์ ๑ ปี ฐานใช้เอกสารราชการปลอม ผู้บังคับบัญชาจึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในกรณีดังกล่าวแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้อุทธรณ์เป็นการกระทำการความผิดอาญา จนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ๑ ปี ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นความผิดที่ประกายชัดแจ้ง จึงมีคำสั่งลงโทษให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ อันเป็นการลงโทษในความผิดตามคำพิพากษาของศาล ซึ่ง ก.พ.ค. พิจารณาเห็นว่า กรณีนี้แม้ผู้อุทธรณ์จะกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงก็ตาม แต่ก็ไม่ใช่เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริต ต่อหน้าที่ราชการหรือละทิ้งหน้าที่ราชการ ซึ่งมีมติคณะกรรมการรัฐมนตรีกำหนดว่าควรลงโทษให้ออกจากราชการ โดยที่เรื่องนี้ผู้อุทธรณ์ถูกกล่าวหาในคดีใช้เอกสารราชการปลอม ความร้ายแรงของคดีจึงยังไม่น่าจะเทียบเท่ากับคดีที่เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นภัยต่อสังคม ประกอบกับพฤติกรรมในการปฏิบัติงานที่ผ่านมาและในชั้นอุทธรณ์อดีตผู้บังคับบัญชาที่ได้มีหนังสือรับรองความประพฤติของผู้อุทธรณ์อีกด้วย กรณีจึงมีเหตุอันควรลดหย่อนโทษให้แก่ผู้อุทธรณ์ ก.พ.ค. จึงมีคำวินิจฉัยให้คุ้มครองในอุทธรณ์ลดโทษให้แก่ผู้อุทธรณ์จากໄล่อกเป็นปลดออกจากราชการ ตั้งแต่วันออกจากการตามคำสั่งเดิม ซึ่งนับเป็นความโขคดีของผู้อุทธรณ์รายนี้ที่ได้รับการลดหย่อนโทษ

นำใบเสร็จรับเงินค่าเช่าบ้านที่นา ก. ลงลายมือชื่อไว้ล่วงหน้า อีกทั้งใช้ใบเสร็จรับเงินที่มีลายมือชื่อ
คล้ายลายมือนาง ก. ประกอบการเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านจากทางราชการเป็นเวลา ๑ ปี ๘ เดือน
เป็นจำนวนเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงถือเป็นการไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของ
ความเป็นข้าราชการ และนับได้ว่าเป็นการกระทำที่สังคมทั่วไปรังเกียจ ประกอบกับการกระทำ
ความผิดเกี่ยวกับการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านไม่ถูกต้องและเหมาะสม ตามหนังสือ^๑
สำนักเลขานุการคณะกรรมการรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๔/ว ๖๑ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๑ ได้กำหนดแนวทาง
การลงโทษไว้ว่า เมื่อมีการตรวจสอบพบว่าข้าราชการรายใดมีเจตนาใช้สิทธิเบิกไม่ถูกต้องขัดกับ
พระราชบัญญัติค่าเช่าบ้านข้าราชการ ให้ถือว่าเป็นการทุจริตมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง
เมื่อมีการสอบสวนแล้วพบว่ามีความผิดจริงให้ส่วนราชการพิจารณาลงโทษล้อกร ตั้งนั้น การกระทำของ
ผู้อุทธรณ์จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๔๕ (๔)
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ คำสั่งที่ลงโทษล้อกรผู้อุทธรณ์ออกจาก
ราชการ จึงเหมาะสมแก่กรณีความผิดแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น ก.พ.ค. จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์

ทำบัตรประชาชนให้ผู้แอบอ้างเป็นคนอื่น*

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ ขอบอกเรื่องอุทธรณ์ของข้าราชการรายหนึ่ง ซึ่งดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครองชำนาญการ) ที่ทำการปกครองอำเภอ ศ. จังหวัด อ. อุทธรณ์คำสั่งในการที่ถูกอธิบดี โดยมติ อ.ก.พ. กระทรวง สั่งเพิ่มโทษจากภาคทัณฑ์ เป็นตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอุตสาหะ เอาใจใส่ ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ และไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ ตามมาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะกระทำ ความผิด กรณีเมื่อครั้งผู้อุทธรณ์ดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๕) ที่ทำการปกครองอำเภอ พ. จังหวัด อ. ได้อนุญาตให้จัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่บุคคลไม่ปรากฏสัญชาติ ซึ่งแอบอ้างสวมตัวเป็นนางสาวชนมพู และเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๖ ว) ที่ทำการปกครองอำเภอ ก. จังหวัด อ. ได้อนุญาตให้จัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่นายดำ บุคคลสัญชาติไทยซึ่งแอบอ้างสวมตัวเป็นนายขาว

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า กรณีการแอบอ้างสวมตัวเป็นนางสาวชนมพู นั้น ผู้อุทธรณ์ ได้อนุญาตให้จัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่บุคคลไม่ปรากฏสัญชาติ ซึ่งแอบอ้างสวมตัวเป็นนางสาวชนมพู กรณีบัตรหาย โดยให้ผู้ขอเม็บตรนำบุคคลอื่นมารับรอง ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จักกับผู้ขอ เม็บตรจริง และผู้ขอเม็บตรมีอายุเกินกำหนดทำบัตรมากแล้ว ไม่เคยขอเม็บตรมาก่อน อีกทั้งไม่ตรวจสอบให้ชัดเจนว่าบุคคลที่ยื่นคำขอเม็บตรเป็นบุคคลคนเดียวกันกับผู้มีชื่อในทะเบียนบ้าน และเป็นนางสาวชนมพู บุคคลสัญชาติไทย จริงหรือไม่ ส่วนกรณีการที่นายดำสวมตัวเป็นนายขาว ผู้อุทธรณ์ได้อนุญาตให้จัดทำบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่นายดำ ซึ่งแอบอ้างสวมตัวเป็นนายขาว กรณีบัตรหาย โดยไม่ใช้ความระมัดระวังให้รอบคอบในการตรวจสอบใบหน้าของผู้ขอเม็บตร กับภาพใบหน้าในฐานข้อมูลการทำบัตรว่าเป็นบุคคลคนเดียวกันจริงหรือไม่ ทั้งที่ภาพใบหน้า มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดและยังปรากฏในใบคำขอเม็บตร (บ.ป. ๑) ให้เปรียบเทียบ เห็นได้โดยง่ายใกล้กับตำแหน่งที่ลงลายมือชื่อ

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๒๘ เม.ย. ๕๘

ช่วยเหลือพากพ้องจัดซื้อจัดจ้างผิดระเบียบ

จนถูกปลดออกจากราชการ*

วันนี้ ก.พ.ค. ขอบอก เป็นเรื่องของคุณหมอท่านหนึ่ง เดิมรับราชการตำแหน่งนายแพทย์ชำนาญการ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ กรณีดำเนินการซ่อมหม้อน้ำในประเทศจากเชื้อในวงเงินที่สูงกว่าความเป็นจริง โดยให้บุคคลที่เป็นเครือญาติเข้ามาดำเนินงานที่ว่าจ้างแล้วจึงจัดทำเอกสารจัดซื้อจัดจ้างย้อนหลัง ทำให้เอกสารหลักฐานทางการเงินไม่ปรากฏรายละเอียดของงานที่จ้าง

เรื่องนี้ ก.พ.ค. ได้พิจารณาว่า ผู้อุทธรณ์กระทำการผิดวินัยตามที่ถูกลงโทษหรือไม่โดยพิจารณา ๓ กรณี กรณีแรก การที่ผู้อุทธรณ์นำหม้อน้ำไปขาย แต่ขายเป็นผู้ซ่อมโดยไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอนการจัดซื้อจัดจ้างที่กำหนดไว้ในระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๒๗ ข้อ ๒๙ และข้อ ๓๔ มีเจตนาในการกระทำอย่างไร พิจารณาจากข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า ขณะเกิดเหตุผู้อุทธรณ์กำแหงตำแหน่งนายแพทย์ชำนาญการ รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาล บ. และปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการในการจ้างซ่อมหม้อน้ำในประเทศจากเชื้อ โดยเจ้าหน้าที่พัสดุจะมีหน้าที่ติดต่อหาผู้รับจ้าง ตกลงราคาก่าซ่อม และรายงานผู้อุทธรณ์เพื่อขออนุมัติให้จ้างซ่อม แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์เป็นผู้ดำเนินการทั้งหมดแทนเจ้าหน้าที่พัสดุ และมอบให้ นาย อ. พี่ชาย เป็นผู้รับจ้างซ่อม โดยมิได้มีการตกลงราคาก่าซ่อม และรายละเอียดการซ่อม ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุฯ เมื่อการซ่อมเสร็จสิ้น จึงมาดำเนินการด้านเอกสารเพื่อใช้เป็นหลักฐานประกอบการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างซ่อมให้แก่นาย อ. เมื่อพิจารณาเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๒๗ แล้วเห็นว่า เจตนากรณ์ของข้อ ๒๗ ต้องการให้เจ้าหน้าที่พัสดุซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงเป็นผู้ดำเนินการจัดหาผู้รับจ้าง ตลอดจนพิจารณาวิธีดำเนินการที่เหมาะสม รายละเอียดการจ้างซ่อม และราคาก่าจ้างซ่อม โดยอาจมีการเบียบเทียบราคาของผู้รับจ้างซ่อม และ พิจารณาว่า

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๑๑ พ.ย. ๕๗

ยาเสพติดเป็นภัยต่อชีวิต เป็นพิษต่อสังคม*

วันนี้ “ก.พ.ค. ขอบอก” ขอเสนอเรื่องที่ผู้อุทธรณ์ถูกดำเนินคดีอาญาในข้อหาเสพเมทแอมเฟตามีน ซึ่งเป็นยาเสพติดให้โทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๗ ศาลแขวงจังหวัดได้มีคำสั่งให้ส่งตัวผู้อุทธรณ์ไปควบคุม เพื่อรอการตรวจพิสูจน์ที่สถานที่ควบคุมตัวเรือนจำกัด เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๓ และในวันเดียวกันผู้อุทธรณ์ได้ยื่นขอประกันตัวคณะกรรมการพื้นฟูผู้ติดยาเสพติดจังหวัด พิจารณาแล้วให้ปล่อยตัวผู้อุทธรณ์ชั่วคราว

ต่อมาวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ คณะกรรมการพื้นฟูผู้ติดยาเสพติดจังหวัด มีคำวินิจฉัยว่า ผู้อุทธรณ์เป็นผู้เสพให้เข้ารับการบำบัดแบบไม่ควบคุมตัวในโปรแกรมของสำนักงานคุมประพฤติจังหวัดมีผล ๑๙๐ วัน กล่าวคือ “ผู้อุทธรณ์จะได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่มีประกัน แต่จะต้องห้ามข้องเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษทุกชนิดและยินยอมให้พนักงานเจ้าหน้าที่เก็บปัสสาวะ เพื่อตรวจหาสารเสพติดและให้รายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก ๓๐ วัน ต่อครั้ง หากผู้อุทธรณ์สามารถปฏิบัติตัวได้ตามเงื่อนไขดังกล่าวภายใน ๑๙๐ วัน และยังมีบันทึกของคณะกรรมการพื้นฟูผู้ติดยาเสพติดจังหวัดต่อท้ายด้วยว่า ผู้อุทธรณ์เคยผ่านกระบวนการคุมประพฤติตามมาแล้วและสามารถปฏิบัติตัวได้ตามเงื่อนไขจนพ้นการคุมประพฤติมาแล้ว น่าเชื่อได้ว่า วิธีการพื้นฟูผู้ติดยาเสพติดในโปรแกรมคุมประพฤติ สามารถทำให้ผู้เข้ารับการตรวจพิสูจน์เลิกเกี่ยวข้องกับยาเสพติดได้” ต่อมาวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๓ วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๔ วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๔ และอีกจำนวนหลายครั้งที่คณะกรรมการพื้นฟูผู้ติดยาเสพติดตรวจสอบตามและพบว่า ผู้อุทธรณ์ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขตามที่กำหนดไว้ในโปรแกรมดังกล่าว และมีผลคำวินิจฉัยในทุกครั้งที่ตรวจว่า ผลการพื้นฟูไม่เป็นที่น่าพอใจให้ขยายเวลาไปอีก ๑๙๐ วัน อีกจำนวนหลายครั้ง

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๙ ธ.ค. ๕๗

การใช้สิทธิอุทธรณ์แทนของไทยาท*

“ก.พ.ค. ขอบอก” ขอเสนอเรื่องราวของข้าราชการหญิงรายหนึ่งซึ่งถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันควรหรือโดยมีพฤติกรรมอันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ตามมาตรา ๘๕(๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยข้าราชการรายนี้ได้หายตัวไปจากบ้านตั้งแต่วันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๔ และไม่กลับมาอีกเลย ไม่ทราบว่าไปอยู่ที่ใด มีชีวิตอยู่หรือไม่ บุตรและสามีจึงได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) ขอให้พิจารณารับอุทธรณ์เมื่อข้าราชการหญิงรายนี้เป็นผู้อุทธรณ์เอง และขอให้ยกโทษหรือลดโทษเป็นปลดออกจากราชการเพื่อให้บุตรซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีได้รับสิทธิรับบำเหน็จตกทอดของมาตรាត่อไป ทั้งนี้ ก.พ.ค. พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๑ ผู้มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ.ค. คือ ข้าราชการที่ถูกสั่งลงโทษ แม้ว่าผู้อุทธรณ์ที่ ๑ และ ๒ จะเป็นบุตร ผู้อุทธรณ์ที่ ๓ จะเป็นสามี ซึ่งเป็นไทยาทโดยธรรมมีสิทธิได้รับตกทอดและอาจเป็นผู้มีสิทธิรับบำเหน็จตกทอดของข้าราชการรายนี้ก็ตาม แต่ผู้อุทธรณ์ทั้งสามก็ไม่มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ.ค. ได้ เพราะเหตุว่ากรณีไทยาทผู้มีสิทธิรับบำเหน็จตกทอดจะมีสิทธิอุทธรณ์แทนผู้ถูกสั่งลงโทษได้นั้น จะต้องเป็นกรณีที่ผู้ถูกสั่งลงโทษซึ่งเป็นผู้มีสิทธิอุทธรณ์ถึงแก่ความตายก่อนที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์ แต่ข้อเท็จจริงปรากฏตามคำอุทธรณ์ว่าข้าราชการหญิงรายนี้ยังไม่ได้ถึงแก่ความตายเพียงแต่หายออกจากบ้านท่านั้นและยังไม่มีคำสั่งศาลให้เป็นคนสาบสูญ กรณีนี้จึงไม่ใช่เรื่องที่ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ถึงแก่ความตายก่อนที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์อันจะทำให้ไทยาทผู้มีสิทธิรับบำเหน็จตกทอดมีสิทธิอุทธรณ์แทนได้ ตามข้อ ๒๓ วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์ และการพิจารณาอนุจัจย์อุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๑ ผู้อุทธรณ์จึงมิใช่ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบข้อ ๒๒ ของกฎ ก.พ.ค. ฉบับดังกล่าว ก.พ.ค. จึงมีคำวินิจฉัยไม่รับอุทธรณ์และจำหน่ายเรื่องอุทธรณ์ออกจากสารบบ

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๒๐ ม.ค. ๕๙

เหตุแห่งการอุทธรณ์หมวดไป*

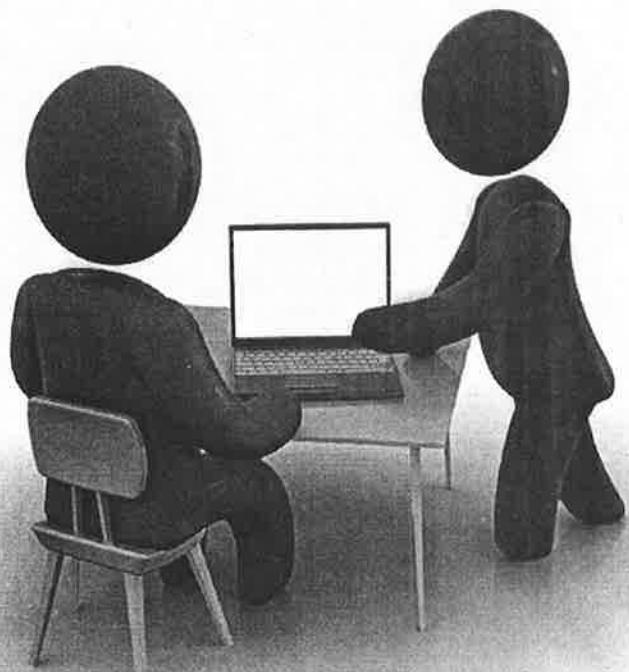
“ก.พ.ค. ขอบอก” ขอเสนอเรื่องราวของข้าราชการรายหนึ่งซึ่งได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ก.พ.ค. โดยผู้อุทธรณ์รายนี้เดิมรับราชการตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครองชำนาญการ) ถูกลงโทษปลดออกจากราชการ กรณีเป็นนายทะเบียนรับแจ้งย้ายให้แก่ผู้ที่แอบอ้างชื่อและรายการบุคคลของนาย ก. ซึ่งเป็นบุคคลพื้นที่สูงที่ได้รับอนุมัติให้ลงรายการสัญชาติไทยในทะเบียนบ้านและย้ายเข้าบ้าน โดยไม่ได้สอบสวนว่าบุคคลที่แจ้งย้ายออกเป็นบุคคลเดียวกันกับบุคคลที่มีชื่อในทะเบียนบ้านกลางตามระเบียบ และต่อมาก็ได้อนุมัติทำบัตรประจำตัวประชาชนให้แก่ผู้ที่แอบอ้างเป็นนาย ก. ต่อมา อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาเรื่องงานการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการรายนี้แล้วมีมติให้เพิ่มโทษเป็นไล่ออกจากราชการและให้แก่ไขปรับบทความผิดเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะกระทำการผิด คู่กรณีในอุทธรณ์จึงมีคำสั่งเพิ่มโทษเป็นไล่ออกจากราชการและแก่ไขปรับบทความผิดวินัยตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย

มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่า ก.พ.ค. ยังคงมีอำนาจพิจารณาในจังหวะอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการของผู้ต่อไปหรือไม่ พิเคราะห์แล้วพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๐๕ บัญญัติว่า “เมื่อมีกรณีเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษให้ผู้สั่งมีคำสั่งใหม่ และในคำสั่งดังกล่าวให้สั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิม พร้อมทั้งระบุวิธีการดำเนินการเกี่ยวกับโทษที่ได้รับไปแล้ว ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.” เห็นได้ว่าสำหรับกรณีนี้ เมื่อคู่กรณีในอุทธรณ์ได้มีคำสั่งเพิ่มโทษเป็นไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการแล้ว จึงมีผลทำให้คำสั่งลงโทษเดิมที่ปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการเป็นอันถูกยกเลิก จึงเท่ากับไม่มีคำสั่งที่เป็นเหตุแห่งการอุทธรณ์อันเป็นสาระสำคัญของการอุทธรณ์ตามข้อ ๒๗ (๒) ของ กฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาвинิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับข้าราชการรายนี้ก็ได้อุทธรณ์คำสั่งเพิ่มโทษเป็นไล่ออกจากราชการต่อ ก.พ.ค. แล้ว ดังนั้น ก.พ.ค. จึงวินิจฉัยไม่รับอุทธรณ์คำสั่งปลดออกจากราชการไว้พิจารณาและให้จำหน่ายออกจากสารบบ ตามมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๖ ม.ค. ๕๙

ภาค ๓

ร้องทุกข์ที่นำเสนอใจ

เรื่องร้องทุกข์ที่ไม่ซัดเจน

จะอยู่ในอำนาจพิจารณาของ ก.พ.ค. หรือไม่*

วันนี้ “ก.พ.ค. ขอบอก” ขอเสนอเรื่องราวของข้าราชการตำแหน่งนักวิชาการศึกษาชำนาญการพิเศษ สำนักงาน ศ. จังหวัด น. ได้มีหนังสือร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมในการพิจารณา ให้ย้ายไปดำรงตำแหน่งชำนาญการพิเศษที่สำนักงาน ศ. จังหวัด ป. สามารถร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. ได้หรือไม่ เพียงใด

เรื่องมีอยู่ว่า สำนักงานปลัดกระทรวง ศ. ได้มีหนังสือแจ้งให้ข้าราชการทราบเรื่อง การย้ายข้าราชการว่า ให้สรรหาข้าราชการดำรงตำแหน่งที่ว่าง จำนวน ๓๔ ตำแหน่ง ผู้ร้องทุกข์จึงได้ ยื่นคำร้องขอย้ายไปดำรงตำแหน่งนักวิชาการศึกษาชำนาญการพิเศษที่ว่างหนึ่งในสามตำแหน่ง ที่สำนักงาน ศ. จังหวัด ป. ต่อมาสำนักงานปลัดกระทรวง ศ. ได้มีคำสั่งเรื่องย้ายข้าราชการ แต่ไม่ ปรากฏรายชื่อของผู้ร้องทุกข์ด้วย ผู้ร้องทุกข์เห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมจากปลัดกระทรวง ศ. ในการพิจารณาการย้ายและควรปรับปรุงหลักเกณฑ์การย้ายเสียใหม่ จึงมาร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค.

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามคำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์อ้างเหตุแห่งการร้องทุกข์ ว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคำสั่งที่สั่งย้ายข้าราชการ โดยไม่ปรากฏรายชื่อของผู้ร้องทุกข์ว่า เป็นการเลือกปฏิบัติหรือใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ โดยมีคำขอท้ายคำร้องทุกข์ว่า ขอทราบหลักเกณฑ์ และวิธีการพิจารณาคำร้องขอย้ายของข้าราชการในสังกัด และผู้ร้องทุกข์ไม่ประสงค์จะย้ายไป ดำรงตำแหน่งที่สำนักงาน ศ. จังหวัด ป. ภายใต้การบังคับบัญชาของ นาย น. ซึ่งเป็นผู้อำนวยการสำนัก ศ.

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๒๘ ต.ค. ๕๗

มาตรการบังคับทางปกครอง ไม่อาจใช้สิทธิร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. ได้*

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ ขอทบทวนและซักซ้อมความเข้าใจสาระสำคัญเกี่ยวกับการใช้สิทธิร้องทุกข์ของข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๑ กันอีกเล็กน้อย ซึ่งเชื่อว่าท่านผู้อ่านทั้งหลายคงได้อ่านและทราบหลักเกณฑ์กันมาบ้างแล้วทาง kolamn นี้ สำหรับ Kolamn นี้จะขอทำความเข้าใจในเรื่องนี้โดยสรุปกันอีกรอบหนึ่ง โดยที่มาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้กำหนดว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญ ผู้ใดมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา และเป็นกรณีที่ไม่อาจอุทธรณ์ตามหมวด ๙ การอุทธรณ์ได้ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในหมวดนี้ ซึ่งในมาตรา ๑๒๓ ที่ได้กำหนดไว้อีกว่า การร้องทุกข์ที่เหตุเกิดจากผู้บังคับบัญชา ให้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาขั้นหนึ่งขึ้นไปตามลำดับ ส่วนกรณีที่ควรร้องทุกข์ต่อในนั้น จะปรากฏรายละเอียดตามข้อ ๒๐ ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณา วินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๔๑

อย่างไรก็ตาม กรณีที่อธิบดีออกคำสั่งทางปกครองให้ข้าราชการชำระเงินค่าสินไหมทดแทน ให้แก่รัฐ อันเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้ราชการได้รับความเสียหาย และต่อมามีได้ออกมาตรการบังคับทางปกครองมาบังคับแก่ข้าราชการผู้รับคำสั่ง เช่น คำสั่งให้ยึดอายัดทรัพย์สินของเจ้าหน้าที่เพื่อนำมาชำระเงินให้ครบถ้วน นั้น เป็นกรณีที่ข้าราชการผู้นั้นอยู่ภายใต้บังคับของมาตรการบังคับทางปกครองโดยยึดหรืออายัด

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๒ ธ.ค. ๕๗

อำนาจการระดับสูง : เลื่อน หรือ ย้าย*

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ ขอเสนอกรณีตัวอย่างเรื่องร้องทุกข์เกี่ยวกับการแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง โดยเรื่องนี้ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการระดับชำนาญการพิเศษของกรม ก. ได้ร้องทุกข์ว่า การแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง ของกรม ก. เป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ระบุเบียน และเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม เนื่องจากไม่เปิดโอกาสให้ผู้ร้องทุกข์ได้เข้ารับการคัดเลือก

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๗ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๒ และหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๑๖ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ กำหนดหลักเกณฑ์เรื่องการแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง ไว้ ๒ แนวทาง คือ การย้ายข้าราชการ หรือการเลื่อนข้าราชการ หากเป็นการย้ายข้าราชการก็ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ของหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๔/ว/๙ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นการย้ายข้าราชการไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับเดียวกัน แต่ถ้าใช้วิธีการเลื่อนข้าราชการ ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ของหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๔.๑/ว ๒๒ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๐ ประกอบหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๓/ว ๒๒ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นการเลื่อนข้าราชการที่มีระดับต่ำกว่าขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งโดยวิธีการคัดเลือก การที่จะใช้วิธีการใดไม่มีข้อกำหนดไว้ตายตัวว่าผู้มีอำนาจแต่งตั้งจะต้องใช้วิธีการใดก่อนหรือหลัง หรือใช้ทั้ง ๒ วิธี พร้อม ๆ กัน เป็นคุลพินิจของผู้มีอำนาจแต่งตั้งหากเห็นว่าเพื่อประโยชน์ของทางราชการและเพื่อพัฒนาข้าราชการกรีฑาสามารถที่จะทำได้ ซึ่งกรณีนี้ กรม ก. มีนโยบายที่จะย้ายข้าราชการประเภทวิชาการ ระดับเชี่ยวชาญ ที่มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ที่เหมาะสมไปดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนัก (อำนวยการสูง) ซึ่งในปัจจุบัน ๆ

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๑๖ ธ.ค. ๕๗

การแต่งตั้งผู้อำนวยการเฉพาะด้าน

ต้องมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง*

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ ขอเสนอเรื่อง “การแต่งตั้งผู้อำนวยการเฉพาะด้านต้องมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง” เพื่อเป็นกรณีศึกษา

เรื่องมีอยู่ว่า ส่วนราชการมีตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง ว่าง จึงเสนอเรื่องให้กระทรวงแต่งตั้งข้าราชการ สำนักงานปลัดกระทรวงได้มีหนังสือแจ้งส่วนราชการในสังกัดทราบและดำเนินการ โดยให้เสนอชื่อ ๒ ชื่อต่อห้องตำแหน่ง พร้อมส่งประกาศให้ส่วนราชการโดยกำหนดการประเมินบุคคลจากคุณสมบัติ ความรู้ ความสามารถ ความประพฤติ ประวัติการรับราชการ มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ในความสามารถ ความเหมาะสม คุณสมบัติหน้าที่ความรับผิดชอบ และความต้องการของตำแหน่งที่จำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติงาน และกำหนดคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งที่ ก.พ. กำหนด ต่อมารغمได้ดำเนินการคัดเลือกบุคคลโดยมีผู้ยื่นผลงานจำนวน ๒ ราย จึงเสนอรายชื่อด้วยไม่เรียงลำดับ คณะกรรมการคัดเลือกประชุมพิจารณาเพื่อคัดเลือกโดยพิจารณาจากเอกสาร วุฒิการศึกษา อายุตัว อายุราชการ การดำรงตำแหน่ง เงินเดือน และการเกณฑ์อายุราชการ ประกอบความเหมาะสมกับตำแหน่ง ความรู้ความสามารถทั่วไป ประวัติการรับราชการ และคุณลักษณะบุคคลอื่น ๆ ผู้ร้องทุกข์ได้คะแนนในลำดับที่ ๒ จึงไม่ได้รับการแต่งตั้ง โดย ก.พ. ได้วางแนวทางในการดำเนินการคัดเลือก และแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง ตามหนังสือ

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๒๓ ธ.ค. ๕๗

สั่งให้ข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ต้องมีเหตุผลเพียงพอ *

ก.พ.ค. ขอบอกวันนี้ขอนำเสนอเรื่อง สั่งให้ข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ต้องมีเหตุผลเพียงพอ เพื่อเป็นกรณีศึกษา

เรื่องมีอยู่ว่า ผู้ร้องทุกข์กับพวkmีหนังสือร้องทุกข์ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดในเรื่อง การประเมินผลการปฏิบัติราชการว่าการประเมินการปฏิบัติราชการไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ ก.พ. กำหนด และมีการแก้ไขหลักเกณฑ์วิธีการคิดคะแนนที่แตกต่างไปจากที่ตกลงกันไว้ เรื่องอยู่ระหว่างการพิจารณา ต่อมากลุ่มผู้ร้องทุกข์ได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. กรณี ผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งผลกระทบตัวอย่างเลือดของผู้ป่วยจากคลินิกเอกชนไปตรวจที่โรงพยาบาล โดยไม่ผ่านระบบบริการและค้างชำระค่าบริการตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ภายหลังผู้อำนวยการ โรงพยาบาลได้นำเงินมาชำระย้อนหลังแต่ยังไม่ครบ กลุ่มผู้ร้องทุกข์จึงได้ร้องเรียนต่อรัฐมนตรีว่า ผู้อำนวยการโรงพยาบาลทุจริตต่อหน้าที่ราชการใช้อำนาจโดยมิชอบและแสวงหาประโยชน์ให้แก่ ตนเองและพวkm พลัดกระหงตรวจสอบข้อเท็จจริงเห็นว่าทั้งสองฝ่ายมีคดีต่อกันอย่างรุนแรง อาจทำให้เสียบรรยากาศในการทำงานจึงมีคำสั่งให้ทั้งสองฝ่ายออกจากพื้นที่ชั่วคราว จากการ ตรวจสอบข้อเท็จจริงมีปรากฏข้อเท็จจริงว่า ทั้งสองฝ่ายขัดแย้งกันอย่างรุนแรงอย่างไร หากแต่ความขัดแย้ง กลับปรากฏว่าเป็นความขัดแย้งในด้านของการรักษาผลประโยชน์ของทางราชการ โดยผู้ร้องทุกข์ กับพวkmได้ร้องเรียนพฤติกรรมที่ไม่ชอบ ไม่เหมาะสมของผู้อำนวยการโรงพยาบาลต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นการร้องเรียนต่อหน่วยงานที่มีหน้าที่ป้องกันและปราบปรามการทุจริต และยังได้ร้องทุกข์

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๓๐ ธ.ค. ๕๗

การร้องทุกข์ให้ร้องทุกข์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น*

วันนี้ “ก.พ.ค. ขอบอก” ขอเสนอเรื่องราวของข้าราชการพลเรือนสามัญสองราย ซึ่งดำเนินการตามหน้าที่ประจำตัว ได้ร้องทุกข์กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจากผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งให้ดำเนินการตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เนื่องจากเป็นผู้ยื่นใบสมัครคัดเลือก เพื่อเข้ารับการประเมินและเป็นผู้มีคุณสมบัติ ตามประกาศฯ เรื่อง การรับสมัครข้าราชการ พลเรือนสามัญเข้ารับการประเมินเพื่อเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำเนินการตามหน้าที่ประจำตัว ข้าราชการพิเศษ

เรื่องมีอยู่ว่า ผู้ร้องทุกข์ทั้งสองได้ยื่นหนังสือขอความเป็นธรรมต่อปลัดกระทรวง รักษาการแทนรัฐมนตรี แต่เนื่องจากเรื่องนี้เหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดจากหัวหน้าส่วนราชการ ระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบขั้นตรงต่อรัฐมนตรี จึงต้องร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. ดังนั้น ปลัดกระทรวงจึงได้ส่งเรื่องให้ ก.พ.ค. พิจารณา ซึ่งเรื่องร้องทุกข์นี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ร้องทุกข์ ทั้งสองได้ร้องทุกข์รวมกันมาในคำร้องทุกข์ฉบับเดียวกัน โดยไม่ได้แยกรายละเอียดให้เห็นว่า พยานหลักฐานหรือข้อมูลส่วนใดเป็นของผู้ร้องทุกข์รายใด

ก.พ.ค. ได้พิจารณากราฟ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาอนุมัติเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๘ วรรคหนึ่ง ซึ่งกำหนดว่า การร้องทุกข์ให้ร้องได้สำหรับตนเองเท่านั้นจะร้องทุกข์ สำหรับผู้อื่นไม่ได้ และให้ทำคำร้องทุกข์เป็นหนังสือยื่นต่อผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ภายใน สามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์ตามข้อ ๗ และข้อ ๑๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ผู้มีสิทธิร้องทุกข์จะมอบหมายให้บุคคลอื่นร้องทุกข์แทนได้ในกรณีมีเหตุจำเป็น อย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ (๑) เจ็บป่วยจนไม่สามารถร้องทุกข์ได้ด้วยตนเอง (๒) อัญเชิญต่างประเทศ และคาดหมายได้ว่าไม่อาจร้องทุกข์ได้ภายในกำหนด (๓) มีเหตุจำเป็นอย่างอื่นที่ผู้มีอำนาจวินิจฉัย ร้องทุกข์เห็นสมควร แล้วเห็นว่า การร้องทุกข์ของข้าราชการพลเรือนสามัญเป็นเรื่องที่ต้องกระทำ

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๑๓ ม.ค. ๕๔

ผู้รองทุกข์มิได้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ

ที่มีสิทธิรองทุกข์ต่อ ก.พ.ค.*

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ ขอเสนอเรื่องราวของข้าราชการซึ่งใช้นามว่า คณะบุคลากร โรงเรียนแห่งหนึ่ง ร้องเรียนว่า นาย ก. ข้าราชการครู วิทยฐานะ คนหนึ่ง ของโรงเรียน ข. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัด ข. เขต ๑ ได้ทำผลงานและรายงานผลการปฏิบัติงาน เพื่อขอเลื่อนวิทยฐานะเป็นครูชำนาญการพิเศษ โดยที่น่าจะขาดคุณสมบัติในการขอวิทยฐานะ ชำนาญการพิเศษและส่อทุจริตในการขอรับการประเมินวิทยฐานะ ๆ ในครั้งนี้ เนื่องจาก นาย ก. ไม่ได้เป็นครูผู้สอนที่รับผิดชอบในรายวิชาคณิตศาสตร์ตามที่กล่าวอ้างในรายงาน เพราะผู้สอน วิชาคณิตศาสตร์ คือ นาย ค. ครูโรงเรียน ข. ส่วนนาย ก. เป็นครูผู้สอนในกลุ่มสาระภาษาไทย และภาษาอังกฤษเท่านั้น ซึ่งน่าจะขัดกับหลักเกณฑ์และวิธีการให้ข้าราชการครูและบุคลากร ทางการศึกษาเลื่อนเป็นวิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ ที่กำหนดไว้ทั้งด้านความรู้ความสามารถ ซึ่งพิจารณาจากการพัฒนางานในหน้าที่และการพัฒนาตนเองเพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะ ในสาขาหรือกลุ่มสาระที่รับผิดชอบหรือในงานที่รับผิดชอบ แต่นาย ก. มิได้ปฏิบัติงานหรือ รับผิดชอบงานดังกล่าวเลย และในด้านที่กำหนดว่า ผลงานทางวิชาการมีจุดมุ่งหมายในการ แก้ปัญหาด้านการเรียนของผู้เรียนและสอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้ แต่นาย ก. ไม่ได้ รับผิดชอบในการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ไม่สามารถทราบปัญหาด้านการเรียนรู้ ของผู้เรียนและสอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้ได้ นาย ก. จึงขาดคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ ในการขอเลื่อนวิทยฐานะดังกล่าว รายงานผลการปฏิบัติงานของนาย ก. เป็นการแอบอ้างนำเอา ผลงานของนาย ค. ที่ได้ทำการสอนและรับผิดชอบในการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ถือว่า เป็นการกระทำผิดวินัยหรือไม่ที่รายงานข้อมูลเป็นเท็จ

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๓ ก.พ. ๕๘

กระทรวงไม่พิจารณาผลงาน เนื่องจากจังหวัด

ส่งแบบประเมินฯ เกินกำหนดระยะเวลาขอบหรือไม่*

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ ขอเสนอเรื่องเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ ได้มีหนังสือร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรณีปลัดกระทรวงแจ้งผู้ร้องทุกข์ว่า ไม่อาจพิจารณาผลงานของ ผู้ร้องทุกข์เพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผน ๘ ว. ได้ เนื่องจากจังหวัด ก. ส่งแบบประเมินบุคคลและผลงานของผู้ร้องทุกข์เกินกำหนดระยะเวลา และไม่ครบถ้วนตาม หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินตามหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวง โดยให้จังหวัด ก. ดำเนินการ คัดเลือกใหม่ ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของกระทรวง

โดยที่สำนักงานปลัดกระทรวงได้มีหนังสือลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๙ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสำหรับผู้ปฏิบัติงานที่มี ประสบการณ์ (ตำแหน่งประเภททั่วไป) และตำแหน่งประเภทวิชาชีพเฉพาะตำแหน่งระดับ ๘ ลงมาใหม่ตามแนวทางของหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๖/ว ๑๐ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๙ แล้ว และกำหนดให้ใช้หลักเกณฑ์ตามหนังสือฉบับนี้ตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ เป็นต้นไป โดยในช่วงระยะเวลาเปลี่ยนผ่านกรณีที่ข้าราชการได้รับการคัดเลือกบุคคลตามหลักเกณฑ์เดิมไป แล้วก่อนวันที่หลักเกณฑ์และวิธีการตามหนังสือฉบับนี้มีผลใช้บังคับ ให้ดำเนินการแจ้งให้ผู้ได้รับ คัดเลือกแล้วดังกล่าวรับส่งเอกสารคำขอประเมินบุคคลและผลงานวิชาการไปยังผู้มีอำนาจ ประเมิน (เช่น ระดับ ๘ ที่สำนักงานปลัดกระทรวงหรืออื่น ๆ แล้วแต่กรณีที่กำหนด) เพื่อให้ หน่วยงานต่าง ๆ ลงรับเอกสารภายในวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๙

ก.พ.ค. พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้ร้องทุกข์ได้จัดทำแบบประเมินบุคคลและผลงาน เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว และได้ส่งเอกสารแบบประเมินบุคคลและผลงานดังกล่าว

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๑๐ ก.พ. ๕๙

คำร้องทุกข์ไม่ซัดแจ้ง*

วันนี้ ก.พ.ค. ขอบอก ขอเสนอเรื่องราวกับการยื่นคำร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. ซึ่งตามกฎหมาย ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาในจังหวะเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๘ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “การร้องทุกข์ให้ร้องทุกข์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะร้องทุกข์สำหรับผู้อื่นไม่ได้ และให้ทำการร้องทุกข์ เป็นหนังสือยื่นต่อผู้มีอำนาจวินิจฉัยร้องทุกข์ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถ้าว่าทราบเหตุ แห่งการร้องทุกข์...” และวรรคสอง กำหนดว่า “คำร้องทุกข์ให้ใช้ถ้อยคำสุภาพและอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญ ดังนี้ (๑) ข้อ ตำแหน่ง สังกัด และที่อยู่สำหรับการติดต่อเกี่ยวกับการร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ (๒) การปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติที่เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ (๓) ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ผู้ร้องทุกข์เห็นว่า เป็นปัญหาของเรื่องร้องทุกข์ (๔) คำขอของผู้ร้องทุกข์ (๕) ลายมือชื่อของผู้ร้องทุกข์ หรือผู้ได้รับมอบหมาย ให้ร้องทุกข์แทนกรณีที่จำเป็น...”

อย่างไรก็ตาม การยื่นคำร้องทุกข์นักจากต้องมีเนื้อหาดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้ร้องทุกข์ต้องเขียนคำร้องทุกข์ที่แสดงให้เห็นถึงเจตนาที่จะร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. ด้วย หากเนื้อหา ของคำร้องทุกข์ไม่มีข้อความที่แสดงให้เห็นถึงเจตนาที่จะร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. เพียงแต่กล่าวอ้างมาล oily ๆ ไม่มีข้อความตอบได้ที่ประسنจะร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. จึงไม่ใช่เรื่องร้องทุกข์ที่อยู่ในอำนาจของ ก.พ.ค. ที่จะพิจารณาได้ ดังคำวินิจฉัย ก.พ.ค. ที่นำเสนใจเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องร้องทุกข์ที่เหตุแห่งการร้องทุกข์ เกิดจากการไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดของปลัดกระทรวง เป็นการหน่วงเหนี่ยว ทำให้ผู้ร้องทุกข์เสียสิทธิ หรือไม่ได้รับสิทธิประโยชน์

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ผู้ร้องทุกข์มีหนังสือร้องเรียนหัวหน้าคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติ เพื่อขอความเป็นธรรม กรณีที่ปลัดกระทรวงไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด ต่อมานำนายกรัฐมนตรีได้ส่งเรื่องมาจัง ก.พ.ค. โดย ก.พ.ค. ได้มีหนังสือตอบมาผู้ร้องทุกข์

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ติดข้อ ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๑๐ มี.ค. ๕๙

หลักเกณฑ์ของการร้องทุกข์*

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ จะขอชี้แจงเกี่ยวกับหลักการยื่นคำร้องทุกข์ ซึ่งการยื่นคำร้องทุกข์นั้น เพื่อ通知ข้าราชการท้ายท่านก็คงได้อ่านบทความของ ก.พ.ค. และทราบกันเป็นอย่างดีแล้วว่า มีหลักการอย่างไร แต่จากการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์ทางโทรศัพท์พบว่า ยังมีเพื่อน ข้าราชการอีกจำนวนไม่น้อยที่ยังไม่ทราบหรือไม่เข้าใจถึงหลักการยื่นคำร้องทุกข์ ดังนั้น ในวันนี้ จึงขออธิบายถึงการยื่นคำร้องทุกข์ให้เพื่อนข้าราชการได้ทำความเข้าใจกันอีกสักครั้ง

การร้องทุกข์นั้น เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า เป็นเรื่องที่ข้าราชการผู้ใดมีความคับข้องใจ อันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา ผู้นั้นก็มีสิทธิยื่นคำร้องทุกข์ตาม หลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาในจังหวะ เรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติมได้ ซึ่งกฎ ก.พ.ค. ฉบับดังกล่าวกำหนดให้ผู้ร้องทุกข์ สามารถร้องทุกข์ได้สำหรับตนเองเท่านั้น จะร้องทุกข์สำหรับผู้อื่นไม่ได้ และคำร้องทุกข์ที่ต้องทำเป็น หนังสือ โดยใช้ถ้อยคำสุภาพและจะต้องมีสาระสำคัญอันประกอบด้วย ชื่อ ตำแหน่ง สังกัด ที่อยู่ สำหรับการติดต่อของผู้ร้องทุกข์ การปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาที่เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์ ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ผู้ร้องทุกข์เห็นว่าเป็นปัญหาของเรื่องร้องทุกข์ คำขอและลายมือชื่อ ของผู้ร้องทุกข์ และยื่นต่อผู้มีอำนาจจวนใจนิจฉัยร้องทุกข์ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบ หรือถือว่า ทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์นั้น

ส่วนผู้ใดจะเป็นผู้มีอำนาจจวนใจนิจฉัยเรื่องร้องทุกข์หรือผู้ร้องทุกข์จะยื่นคำร้องทุกข์ต่อผู้ใด คำนามนี้ก็ต้องย้อนกลับไปคู่ว่า เหตุแห่งการร้องทุกข์หรือว่าผู้บังคับบัญชาที่ก่อให้เกิดความคับข้องใจนั้น เป็นผู้บังคับบัญชา率ดับได้ ซึ่งหากเหตุแห่งทุกข์เกิดจากผู้บังคับบัญชาในราชการบริหาร ส่วนภูมิภาคที่ต่ำกว่าผู้ว่าราชการจังหวัด ก็ให้ร้องทุกข์ต่อผู้ว่าราชการจังหวัด และให้ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นผู้มีอำนาจจวนใจนิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ ส่วนกรณีที่เหตุแห่งทุกข์เกิดจากผู้บังคับบัญชาในราชการ บริหารส่วนกลางที่ต่ำกว่าอธิบดี ให้ร้องทุกข์ต่ออธิบดีและให้อธิบดีเป็นผู้มีอำนาจจวนใจนิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ แต่หากเหตุแห่งทุกข์เกิดจากผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดี ก็ให้ร้องทุกข์ต่อปลัดกระทรวงซึ่งเป็น ผู้บังคับบัญชาของผู้ร้องทุกข์ และให้ปลัดกระทรวงนั้นเป็นผู้มีอำนาจจวนใจนิจฉัยร้องทุกข์

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ติดขน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๑๗ มี.ค. ๕๘

เหตุแห่งความคับข้องใจตามกฎหมาย ก.พ.ค. : จำต้องเป็นกรณีกระทบต่อสถานภาพแห่งสิทธิ*

วันนี้ ก.พ.ค. ขอบอก มีเรื่องราวที่น่าสนใจเกี่ยวกับการร้องทุกข์ว่าควรจะร้องทุกข์อย่างไร เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีความคับข้องใจอันเนื่องมาจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา และเป็นกรณีไม่อาจอุทธรณ์ตามหมวด ๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบที่ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์ และ การพิจารณาข้อโต้แย้งเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม นั้น ปัจจุบันยังมีปัญหาให้ต้อง พิจารณาว่า การปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาที่จะนำมาร้องทุกข์ได้จะต้องมีลักษณะอย่างไร

นายดี (ผู้ร้องทุกข์) ร้องทุกข์มายัง ก.พ.ค. จำนวน ๒ ครั้ง โดยครั้งแรก นายดี ร้องทุกข์มายัง ก.พ.ค. ทันทีที่ทราบว่าปลัดกระทรวงเสนอรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติแต่งตั้งตนจากตำแหน่ง “รองปลัดกระทรวง” ไปเป็น “ผู้ตรวจราชการกระทรวง” จากนั้นเมื่อคณะกรรมการรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติและ นายกรัฐมนตรีนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แล้วปลัดกระทรวงได้มีคำสั่งแต่งตั้ง นายดี เรียบร้อยแล้ว นายดี จึงนำคำสั่งที่แต่งตั้งตนไปเป็น “ผู้ตรวจราชการกระทรวง” ดังกล่าวมาร้องทุกข์ ต่อ ก.พ.ค. อีกฉบับหนึ่ง

ในขั้นพิจารณารับ หรือ ไม่รับเรื่องร้องทุกข์ไว้พิจารณา ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า เหตุลักษณะอย่างได้อย่างหนึ่งที่เข้าลักษณะตามข้อ ๗ วรรคสอง (๑) ถึง (๓) ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วย การร้องทุกข์และการพิจารณาข้อโต้แย้งเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จะต้องเป็น การปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาที่ส่งผลกระทบเข่นเดียวกับการออกกฎหมาย หรือคำสั่ง กล่าวคือ การปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติตั้งกล่าวจะต้องมีผลเป็นการสร้างนิสัยพันธุ์ขึ้นระหว่างบุคคล ในอันที่จะก่อ เปเลี่ยนแปลง โอน สงวน ระบับ หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของ

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๒๔ มี.ค. ๕๘

ร้องทุกข์ได้หรือไม่*

วันนี้ ก.พ.ค. ขอบอก มีเรื่องราวเกี่ยวกับผู้ร้องทุกข์ซึ่งดำรงตำแหน่งสาธารณสุขอำเภอ (นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการพิเศษ) สังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ได้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรณีผู้ว่าราชการจังหวัดได้มีคำสั่งให้ผู้ร้องทุกข์ไปปฏิบัติราชการที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ซึ่งผู้ร้องทุกข์เห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ร้องทุกข์ เป็นข้าราชการ ระดับชำนาญการพิเศษ ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งสาธารณสุขอำเภอ ได้ปฏิบัติงาน ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาอย่างเต็มความสามารถ ต่อมาก็ได้รับทราบคำสั่ง จากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดได้มีคำสั่งให้ผู้ร้องทุกข์มาปฏิบัติราชการ เป็นการประจำที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด โดยไม่ทราบสาเหตุ ซึ่งผู้ร้องทุกข์ได้ขอทราบ เหตุผลในการย้ายผู้ร้องทุกข์ โดยได้ร้องทุกข์คำสั่งดังกล่าวไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อพิจารณา แต่จนถึงวันที่ผู้ร้องทุกข์ได้ยื่นเรื่องร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. ยังไม่ปรากฏคำสั่งของคู่กรณีในการร้องทุกข์ ซึ่งได้ล่วงเลยระยะเวลามากกว่าหากเดือน ประกอบกนู ก.พ. ฉบับที่ ๑๕ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ว่าด้วยการสั่งข้าราชการพลเรือนสามัญไปประจำกระทรวง ประจำทบทวง ประจำที่กอง หรือ ประจำที่จังหวัด ข้อ ๒ ข้อ ๓ และข้อ ๔ กำหนดว่า หากผู้บังคับบัญชา มีคำสั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชา มาประจำแล้วต้องแจ้งเหตุที่มีคำสั่งให้มาประจำ และจะมีคำสั่งให้ประจำได้ไม่เกินกว่าหากเดือน หากเกินกำหนดเวลาดังกล่าวต้องขออนุมัติจาก ก.พ. แต่ปรากฏว่าผู้บังคับบัญชาของผู้ร้องทุกข์ ไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมาย คำสั่งดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก.พ. ฉบับดังกล่าว

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๒๒ ประกอบกับคำร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์แล้วเห็นว่าเหตุแห่งการร้องทุกข์คือ ผู้ว่าราชการจังหวัดได้มีคำสั่งจังหวัด โดยอาศัยอำนาจตามคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวง เรื่องมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดปฏิบัติราชการแทนปลัดกระทรวง (ด้านการบริหารงานบุคคล)

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๓๑ มี.ค. ๕๘

น่าเสียดาย...*

สวัสดีค่ะ ก.พ.ค. ขอบอกวันนี้มีเรื่องราวเกี่ยวกับกำหนดเวลาอีนคำว่าทุกข์มาเล่า อีกแล้วค่ะ เรื่องมือญี่ว่า... ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ รายหนึ่งซึ่งปฏิบัติราชการอยู่ในต่างจังหวัด ร้องทุกข์ว่า ส่วนราชการที่ตนสังกัดอยู่มีตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ ว่างลง เนื่องจากข้าราชการที่เคยดำรงตำแหน่งดังกล่าวเสียชีวิตและตำแหน่งนี้อยู่ในกลุ่มงานเดียวกับ ผู้ร้องทุกข์ ผู้ร้องทุกข์ต้องการจะย้ายไปดำรงตำแหน่งนี้ เพราะตำแหน่งที่ว่างเป็นตำแหน่งหัวหน้างาน

ข้าราชการรายนี้แจ้งว่า ได้ติดตามข่าวเรื่องนี้อยู่เสมอว่าเมื่อใดส่วนราชการจะมีประกาศ รับสมัครคัดเลือกบุคคลเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ ที่ว่างอยู่ แต่ไม่มีข่าวอะไร จู่ๆ ก็มีคำสั่งแต่งตั้งข้าราชการอีกรายหนึ่งซึ่งดำรงตำแหน่งเภสัชกรปฏิบัติการ ให้ไปดำรงตำแหน่ง เภสัชกรที่ว่างอยู่นี้โดยส่วนราชการทำการปรับ (ลด) ให้เป็นตำแหน่งเภสัชกรปฏิบัติการ/ชำนาญการ/ ชำนาญการพิเศษ ผู้ร้องทุกข์เห็นว่าการแต่งตั้งครั้งนี้ไม่ชอบมาพากล กระทำอย่างรวดรัด มีการเลือก ปฏิบัติ ไม่เปิดเผยเจ้าของสารได้ ฯ ให้ผู้ร้องทุกข์และข้าราชการอื่น ๆ ที่มีส่วนได้เสียทราบโดย ทั่ง ยังแต่งตั้งผู้ที่ดำรงตำแหน่งต่ำกว่าและมีอาชญาณอยกว่ามาเป็นหัวหน้าของตน (ขณะแต่งตั้งได้ปรับ ลดตำแหน่งนั้นแล้ว) ผู้ร้องทุกข์รู้สึกคับข้องใจมากจึงร้องทุกข์ขอให้ ก.พ.ค. พิจารณายกเลิกคำสั่ง ย้ายดังกล่าวและแต่งตั้งคณะกรรมการจากบุคคลภายนอกเพื่อดำเนินการคัดเลือกบุคคล เพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเภสัชกรที่ว่างเสียใหม่

เพื่อน ๆ ข้าราชการต้องเข้าใจให้ตรงกันเสียก่อนนะครับว่า ก่อนที่ ก.พ.ค. จะพิจารณา วินิจฉัยเนื้อหาสาระของเรื่องได้ ก.พ.ค. จะต้องตรวจสอบข้อกฎหมายก่อน ลำดับแรก ผู้ร้องทุกข์มีสิทธิ ร้องทุกข์หรือไม่ ปรากฏว่า ผู้ร้องทุกข์มีสถานภาพเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงมีสิทธิร้องทุกข์ ลำดับต่อไป

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๑๔ เม.ย. ๕๘

คัดเลือกนิติกรเขียวชาญ*

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้มีเรื่องร้องทุกข์กรณีการแต่งตั้งข้าราชการให้รักษาการในตำแหน่งนิติกรเขียวชาญ มาเล่าสู่กันฟัง

ผู้ร้องทุกข์ ดำเนินการคัดเลือกเขียวชาญ สำนักบริหารทรัพยากรบุคคล ได้ร้องทุกข์ว่า ปลัดกระทรวงแต่งตั้งข้าราชการให้รักษาการในตำแหน่งนิติกรเขียวชาญ ด้านวินัยและพิทักษ์ระบบคุณธรรม ไม่เป็นไปตามระบบคุณธรรม ด้วยไม่สุจริต เลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม อันเป็นการปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์โดยใช้ดุลยพินิจโดยมิชอบ ไม่เป็นไปตามระบบคุณธรรม เนื่องจาก ผู้ร้องทุกข์ เป็นผู้ผ่านการคัดเลือกเข้ารับการประเมินบุคคลเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับเขียวชาญแล้ว ย่อมแสดงว่าผู้ร้องทุกข์ มีความเหมาะสมที่จะได้รับการแต่งตั้ง ให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า ในการคัดเลือกข้าราชการพลเรือนสามัญเพื่อเลื่อนขึ้น แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับเขียวชาญ กรม ก. ได้กำหนดองค์ประกอบที่จะใช้ ในการพิจารณาคัดเลือกไว้อย่างชัดเจน และได้ประกาศให้ข้าราชการในสังกัดได้ทราบเป็นการ ล่วงหน้าตามที่เห็นสมควรแล้ว และเมื่อต่อมา กรม ก. ได้ดำเนินการประเมินครั้งที่ ๑ และ ประเมินครั้งที่ ๒ ซึ่งปรากฏว่ามีผู้ผ่านการประเมินครั้งที่ ๑ จำนวน ๒๒๓ คน โดยผู้ที่ผ่าน การประเมินทุกคนได้คะแนนเฉลี่ย ๙๑ คะแนนเท่ากัน และมีผู้ผ่านการประเมินครั้งที่ ๒ จำนวน ๒๒๓ คน โดยมีการจัดลำดับที่ของผู้ผ่านการคัดเลือกตามคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากมากไปหาน้อย โดยนาย ป. นักตรวจสอบฯ ชำนาญการพิเศษ ได้ลำดับที่ ๑ มีคะแนนเฉลี่ย ๙๐.๐๐ คะแนน และนาง ล. นักตรวจสอบฯ ชำนาญการพิเศษ ได้ลำดับที่ ๒๒๓ มีคะแนนเฉลี่ย ๘๐.๐๐ คะแนน ส่วนผู้ร้องทุกข์ เป็นผู้ผ่านการคัดเลือกในลำดับที่ ๑๗๔ ได้คะแนนเฉลี่ย ๘๑.๕๐ คะแนน และมี อาวุโสอยู่ในลำดับที่ ๑๗๒ สำหรับนาย บ. นักทรัพยากรบุคคลชำนาญการพิเศษ ซึ่งเป็นผู้ผ่าน การคัดเลือกในลำดับที่ ๓๗ ได้คะแนนเฉลี่ย ๘๖.๐๐ คะแนน และมีอาวุโสอยู่ในลำดับที่ ๓๓ กรณี จึงถือได้ว่า กรม ก. ได้ดำเนินการคัดเลือกเป็นไปตามองค์ประกอบที่กำหนดไว้ตามประกาศ ขึ้นเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ ก.พ.กำหนดแล้ว

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน colum "ก.พ.ค. ขอบอก" ฉบับวันที่ ๑๒ พ.ค. ๕๔

ประเมินเลื่อนเงินเดือนไม่เป็นธรรม*

ในแต่ละปีงบประมาณข้าราชการต้องได้รับการประเมินผลการปฏิบัติราชการ เพื่อเลื่อนเงินเดือน ๒ ครั้ง คือ ครั้งที่ ๑ (๑ ตุลาคม – ๓๑ มีนาคม) ครั้งที่ ๒ (๑ เมษายน – ๓๐ กันยายน) ในการประเมินแต่ละครั้งจะต้องดำเนินการตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๗/ว ๒๐ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๒ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินผลการปฏิบัติราชการของข้าราชการ พลเรือนสามัญ

เรื่องนี้ นาย น. ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. ว่า นาง ภ. ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาประเมินผล การปฏิบัติราชการของตน ครั้งที่ ๑ ในปีงบประมาณ ๒๕๕๙ (๑ ตุลาคม ๒๕๕๕- ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๖) อย่างไม่เป็นธรรม ทำให้ตนได้รับการเลื่อนเงินเดือนในระดับดีเด่น แต่ได้เลื่อนเงินเดือนเพียง ๒.๗ % ซึ่งเป็นเกณฑ์ต่ำสุดของระดับดีเด่น

ก.พ.ค. ได้พิจารณาการประเมินผลการปฏิบัติราชการของนาง ภ. แล้ว ข้อเท็จจริง ได้ความว่า ทางกรมได้มอบหมายให้ผู้บังคับบัญชาเป็นผู้ประเมินผู้ได้บังคับบัญชาในตัวชี้วัดของ ประสิทธิภาพในการปฏิบัติราชการ แต่นาง ภ. ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาไม่ได้กำหนดวิธีการประเมิน ตัวชี้วัดที่เป็นรูปธรรมว่าจะประเมินผู้ได้บังคับบัญชาอย่างไร แต่กลับประเมินตัวชี้วัดดังกล่าว ตามอำเภอใจ ดังจะเห็นได้จาก ในการประเมินผลการปฏิบัติราชการในตัวชี้วัดดังกล่าว มีการประเมิน เรื่องเดียวกันทั้งหมด ๓ ครั้ง แต่ผลการประเมินกลับมีคะแนนที่แตกต่างกัน ในแต่ละครั้ง นอกจากนี้ นาง ภ. ยังนำเอาหลักเกณฑ์การประเมินในตัวชี้วัดอื่นมากำหนดเป็นตัวชี้วัดของประสิทธิภาพ ในการปฏิบัติราชการด้วย ซึ่งเป็นผลให้การทำงานของนาย น. ที่มีข้อผิดพลาดเพียงครั้งเดียว แต่ถูกหักคะแนน ๒ ครั้ง ซึ่งไม่เป็นธรรมกับนาย น. ก.พ.ค. พิเคราะห์แล้วเห็นว่านาง ภ. ประเมินผล การปฏิบัติราชการของนาย น. อย่างไม่ถูกต้องและไม่เป็นธรรม จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่ง เลื่อนเงินเดือนของนาย น. และเจ้าหน้าที่ที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของนาง ภ. และดำเนินการ ประเมินผลการปฏิบัติราชการครั้งนี้ใหม่

ดังนั้น แม้ข้าราชการผู้ใดที่ได้รับการประเมินผลการปฏิบัติราชการในระดับดีเด่น แต่หากคิดว่าได้รับการประเมินอย่างไม่เป็นธรรม สามารถร้องทุกข์ได้นะจ๊ะ ขอบอก

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๒๖ พ.ค. ๕๘

การใช้ดุลพินิจของฝ่ายปกครองในการย้ายข้าราชการ*

“ก.พ.ค. ขอบอก” วันนี้ ขอเสนอความเห็นเกี่ยวกับการควบคุมดุลพินิจของฝ่ายปกครอง และคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ดุลพินิจของฝ่ายปกครองในการย้ายข้าราชการ มากำเนิด

ในเรื่องนี้จะเกี่ยวข้องกับการตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของ “ดุลพินิจ” ซึ่งวัตถุประสงค์เป็นการควบคุมการกระทำของฝ่ายปกครอง โดยมีวัตถุประสงค์ในการควบคุม ๒ ประการ คือ การควบคุมความชอบด้วยกฎหมายในการใช้ดุลพินิจ และการควบคุม ความเหมาะสมในการใช้ดุลพินิจ โดยองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ซึ่งเป็น องค์กรตรวจสอบภายในของฝ่ายบริหารนั้น สามารถเข้าไปตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมาย ของการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาได้ แต่ถ้าตรวจสอบแล้วไม่พบความไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว ก็ไม่อาจที่จะเข้าไปตรวจสอบดุลพินิจความเหมาะสมได้

สำหรับเรื่องร้องทุกข์ที่จะกล่าวต่อไปนี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจของ ผู้บังคับบัญชาที่จะมีคำสั่งย้ายหรือไม่ย้ายผู้ใต้บังคับบัญชาที่ ก.พ.ค ได้เข้าไปตรวจสอบความชอบ ด้วยกฎหมายของการใช้ดุลพินิจ

ข้อเท็จจริงมีว่า ผู้ร้องทุกข์รับราชการตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพชำนาญการ โรงพยาบาลประจำอำเภอแห่งหนึ่ง สังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด แต่ไปปฏิบัติราชการทาง สำนักงานสาธารณสุขอีกจังหวัดหนึ่ง ได้ยื่นคำร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรม จากปลัดกระทรวงที่ไม่ออกคำสั่งแต่งตั้ง (ย้าย) ตนเองให้ไปดำรงตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพชำนาญการ โรงพยาบาลประจำอำเภอตั้งกล่าว สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ฯ. ตามที่ผู้ร้องทุกข์ได้สมัคร

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๙ มิ.ย. ๕๘

ເລື່ອນຮະດັບຮວ່າງລາສຶກໜາໄດ້ຫຍື່ອໄມ່*

ວັນນີ້ “ກ.ພ.ຄ. ຂອບໂກ” ຂອບເນື້ອເຮື່ອງຮາວຂອງໜ້າຮາຈກາຣຽນີ່ສົ່ງຜລງນາເພື່ອປະເມີນເລື່ອນຮະດັບໃນຮວ່າງໄດ້ຮັບອນຸມາຕີໃຫ້ລາສຶກໜາຕ່ອງ ເນື່ອຝ່ານກາປະເມີນໃນການເລື່ອນຮະດັບແລ້ວ
ຄຳສົ່ງເລື່ອນຮະດັບນັ້ນທີ່ມີຜລມີໂດຍ

ເຮື່ອງມີອູ້ງວ່າ ຜູ້ຮ້ອງທຸກໆໄດ້ຮັບແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຮັກຊາກໃນຕໍາແໜ່ນຮະດັບໜໍານາມງານພິເສດ
ຕັ້ງແຕ່ວັນທີ ๓ ຕຸລາຄົມ ๒๕๕๓ ຕ່ອມາໄດ້ຮັບອນຸມັດໃຫ້ລາສຶກໜາຕ່ອງຮະດັບປະລຸງໄທຕັ້ງແຕ່ວັນທີ
๓๐ ພຸດຍການຄົມ ๒๕๕๔ ລຶ່ງວັນທີ ๒๙ ພຸດຍການຄົມ ๒๕๕໬ ຈາກນັ້ນໃນວັນທີ ๓ ກັນຍາຍນ ๒๕๕໫
ຜູ້ຮ້ອງທຸກໆໄດ້ສົ່ງຜລງນາປະກອບກາປະເມີນບຸຄຄລເພື່ອເລື່ອນຮະດັບຈາກຮະດັບໜໍານາມງານເປັນຮະດັບ
ໜໍານາມງານພິເສດ ໂດຍຄະກຽມກາປະເມີນຜລງນາ ມືນຕີໃຫ້ຜູ້ຮ້ອງທຸກໆເປັນຜູ້ຝ່ານ
ກາປະເມີນຜລງນາຕາມໜັກເກີນທີ່ກໍາໜັດ ໂດຍກາຍໜັງຈາກກາລາສຶກໜາຕ່ອງຜູ້ຮ້ອງທຸກໆໄດ້ກັບລົມມາ
ຮາຍງານຕ້ວເພື່ອເຂົ້າປະລຸງຕົກລົງການໃນວັນທີ ๑๗ ມີນາຄົມ ๒๕๕໭ ໂດຍສຳນັກງານປັດກະທຽວ ກ.
ໄດ້ມີຄຳສົ່ງລົງວັນທີ ๒๖ ມີນາຄົມ ๒๕๕໭ ອຸນຸມັດໃຫ້ຜູ້ຮ້ອງທຸກໆກັບເຂົ້າປະລຸງຕົກລົງ
ແລ້ວ ແມ່ນມີຄຳສົ່ງລົງວັນທີ ๓ ເມສາຍນ ๒๕๕໭ ເລື່ອນຜູ້ຮ້ອງທຸກໆໃຫ້ດຳຮັງຕໍາແໜ່ນຮະດັບໜໍານາມງານພິເສດ ໂດຍໃຫ້ມີຜລ
ຕັ້ງແຕ່ວັນທີ ๑๗ ມີນາຄົມ ๒๕๕໭ ຊົ່ງເປັນວັນທີຜູ້ຮ້ອງທຸກໆກັບເຂົ້າປະລຸງຕົກລົງທັນ໌ທ່າງການ ຜູ້ຮ້ອງທຸກໆ
ເຫັນວ່າຄຳສົ່ງດັ່ງກ່າວໄມ່ຂອບດ້ວຍກຸ່ມມາຍ

ກ.ພ.ຄ. ພິເຄຣະທີ່ແລ້ວເຫັນວ່າ ແມ່ຜູ້ຮ້ອງທຸກໆຈະໄດ້ຮັບກາປີຈານາດ້າລືອກໃຫ້ຈຳທຳ
ຜລງນາເສັນອ ແລ້ວໄດ້ຮັບກາປະຕັ້ງຕັ້ງໃຫ້ຮັກຊາກໃນຕໍາແໜ່ນຮະດັບໜໍານາມງານພິເສດ ຕັ້ງແຕ່ວັນທີ ๓
ຕຸລາຄົມ ๒๕๕๓ ແຕ່ຜູ້ຮ້ອງທຸກໆໄດ້ລາສຶກໜາຕ່ອງປະລຸງໄທແລ້ວໄດ້ຮັບອນຸມັດຕີຕັ້ງແຕ່ວັນທີ ๓๐ ພຸດຍການຄົມ ๒๕๕໬
ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຮ້ອງທຸກໆຈຶ່ງໄປໄໝໃຫ້ຮັກຊາກໃນຕໍາແໜ່ນຮະດັບໜໍານາມງານພິເສດ ຕັ້ງແຕ່ວັນທີ ๓๐ ພຸດຍການຄົມ ๒๕๕໫

* ຕີພິມພື້ນທັນສືອພິມພົມຕິບນ ຄອລົມນີ້ “ກ.ພ.ຄ. ຂອບໂກ” ຂັບວັນທີ ۲۳ ມີ.ຢ. ៥៥

ผู้ร้องทุกข์ต้องเป็นข้าราชการพลเรือน

ขณะยื่นคำร้องทุกข์หรือไม่*

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๒๒ บัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญได้มีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา และเป็นกรณีที่ไม่อาจอุทธรณ์ตามหมวด ๙ การอุทธรณ์ ได้ ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในหมวดนี้” เนื่องได้ว่า ผู้ที่จะมีสิทธิร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติ ดังกล่าว จะต้องมีองค์ประกอบ ๓ ประการ คือ ประการที่หนึ่ง ผู้ร้องทุกข์ต้องเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ประการที่ ๒ ผู้ร้องทุกข์ต้องมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อผู้ร้องทุกข์ของผู้บังคับบัญชา และประการที่ ๓ เรื่องที่จะนำมาร้องทุกข์นั้น จะต้องเป็นเรื่องที่ไม่อาจอุทธรณ์ตามหมวด ๙ การอุทธรณ์ ได้ อย่างไรก็ตามมาตรัดังกล่าวไม่ได้บัญญัติว่า ผู้ร้องทุกข์ ต้องเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญในขณะที่ยื่นคำร้องทุกข์จึงจะมีสิทธิร้องทุกข์ได้ โดยบัญญัติ แต่เพียงว่าขณะที่ผู้ร้องทุกข์มีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา ต้องเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ และมีสิทธิร้องทุกข์ได้ตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดไว้ในหมวดนี้ อีกทั้งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาในจังหวะที่ยื่นคำร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ก็ไม่มีข้อความใดกำหนดให้ผู้ร้องทุกข์ต้องเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญในขณะที่ยื่นคำร้องทุกข์ องค์ประกอบของกฎหมายกำหนดเพียงว่า ต้องมีเหตุแห่งการร้องทุกข์เกิดขึ้นในขณะที่ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งผู้นั้นมีสิทธิโดยชอบที่จะร้องทุกข์ได้ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์ แม้จะพ้นจากการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญแล้ว แต่หากยังอยู่ในกำหนด ๓๐ วัน ย่อมมีสิทธิร้องทุกข์ได้ ส่วนกรณีที่ร้องทุกข์ไว้แล้วโดยชอบในขณะเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ หากผู้นั้นพ้นจากการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญโดยยังพิจารณา วินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ไม่แล้วเสร็จ ก็เป็นเรื่องที่ต้องนำมาพิจารณาว่า การพิจารณาในจังหวะที่ยื่นคำร้องทุกข์ ดังกล่าวต่อไปจะเป็นประโยชน์หรือไม่ ดังนั้น กรณีที่ผู้ร้องทุกข์ได้ร้องทุกข์เมื่อพ้นจากการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญแล้ว หากเหตุร้องทุกข์เกิดขึ้นในขณะที่ผู้ร้องทุกข์เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญและร้องทุกข์ภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์แล้ว ก.พ.ค. มีมติให้รับพิจารณาในจังหวะที่ยื่นคำร้องทุกข์ดังกล่าว เว้นแต่จะร้องทุกข์เกิน ๓๐ วัน

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๑๔ ก.ค. ๕๘

ของทางราชการเห็นควรแต่งตั้งผู้ร้องทุกข์ให้ดำเนินการตามหนังสือที่ได้รับการสั่งแต่งตั้ง ให้ดำเนินการตามหนังสือที่ได้รับการสั่งแต่งตั้งโดยชอบแล้ว ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๙/ว ๙ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๓๕ คำร้องทุกข์ฟังไม่เข้า จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข์ และพบทันให้เมื่อฉบับหน้าค่ำ

คำสั่งของผู้บังคับบัญชาตามคำวินิจฉัย ก.พ.ค. ร้องทุกข์ไม่ได้*

ผู้อ่านบทความ “ก.พ.ค. ขอบอก” คงได้อ่านบทความเกี่ยวกับการร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. มาหลายครั้งแล้ว ท่านคงทราบว่ากรณีข้าราชการพลเรือนสามัญมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตนของผู้บังคับบัญชา และเป็นกรณีที่ไม่อาจอุทธรณ์ตามหมวด ๕ การอุทธรณ์ได้ ทั้งนี้การร้องทุกข์ที่หัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี ปลัดกระทรวง รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรี ให้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. อายุสิริกิติ ความคับข้องใจที่เกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาดังกล่าวบางกรณีไม่สามารถร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. ได้ทุกกรณี

โดยที่ ก.พ.ค. ได้เคยมีคำวินิจฉัยเรื่องที่ผู้ร้องทุกข์มีความคับข้องใจอันเนื่องมาจากการปฏิบัติของมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งที่แต่งตั้งผู้ร้องทุกข์ให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง ซึ่งการออกคำสั่งดังกล่าวเป็นการปฏิบัติตามคำวินิจฉัย ก.พ.ค. ในเรื่องร้องทุกข์อีกเรื่องหนึ่งว่า การที่ปลัดกระทรวงมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งผู้ร้องทุกข์เป็นการปฏิบัติตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๒๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เหตุแห่งการร้องทุกข์หรือความคับข้องใจที่เกิดขึ้น จึงมิได้เกิดจากปลัดกระทรวงเป็นผู้ริเริ่มหรือดำเนินการพิจารณาทางปกครองเพื่อมีคำสั่งทางปกครองขึ้นเอง แต่เป็นผลสืบเนื่องมาจากกระบวนการพิจารณาทางปกครอง ของ ก.พ.ค. ในการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์อีกเรื่องหนึ่ง ดังนั้นผู้ที่ก่อให้เกิดเหตุคับข้องใจหรือคำสั่งอันเป็นผลกระทบต่อสิทธิของผู้ร้องทุกข์ในเรื่องร้องทุกข์นี้คือ ก.พ.ค. ซึ่งมิใช่เป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ร้องทุกข์ ผู้ร้องทุกข์ย่อมไม่อาจอ้างความคับข้องใจอันเกิดจาก ก.พ.ค. ว่าเป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์

* ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์มติชน คอลัมน์ “ก.พ.ค. ขอบอก” ฉบับวันที่ ๒๕ ส.ค. ๕๘

ที่ปรึกษาโครงการ

ร้อยตำรวจโทหญิง สุธิมา พิพัฒน์พิบูลย์ ผู้อำนวยการสำนักพิทักษ์ระบบคุณธรรม

คณะผู้เขียนบทความ

นายพรชัย เมรากรณ์พงศ์	นิติกรเชี่ยวชาญ
นางจารุวรรณ คุณธรรม	นิติกรเชี่ยวชาญ
นายปวีสสร สาตรวาหา	นิติกรชำนาญการพิเศษ
นางสาวจิตเรขา ช่างตีเหล็ก	นิติกรชำนาญการพิเศษ
นายทวีภรณ์ ประพันธ์	นิติกรชำนาญการพิเศษ
นางอุบล ชุมวิสูตร	นิติกรชำนาญการพิเศษ
นายชาญชัย ศรีห่วงษ์	นิติกรชำนาญการพิเศษ
นายมนตรี ทัศน์อุ่น	นิติกรชำนาญการพิเศษ
นางสาวสุภาพร อารยะนราภูล	นิติกรชำนาญการพิเศษ
นางสาวจิตติมา เกี้ยวนมิตรภาพ	นิติกรชำนาญการพิเศษ
นางสาวอุณฑสุดา พฤกษาวัน	นิติกรชำนาญการพิเศษ
นายอดิศักดิ์ อุปถัมภ์ประชา	นิติกรชำนาญการพิเศษ
นายพิทยาธร จิตรประทักษ์	นิติกรชำนาญการพิเศษ
นางสาวพรนัชชา พันธ์ชาติ	นิติกรชำนาญการพิเศษ
นางสาวสุขุมala ตรีชจรเกียรติ	นิติกรชำนาญการพิเศษ
นางจิรัตติ ศรีสารรค์	นิติกรชำนาญการ